

SÉRIE SPOUTANÍ BOHOVÉ

KOSTI SVĚTA

RACHEL DUNNE

Kosti světa

Vyšlo také v tištěné verzi

Vyrobeno pro společnost Palmknihy - eReading

Rachel Dunne

Kosti světa – e-kniha

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

Rachel Dunne

KOSTI SVĚTA

*Druhá kniha ze série
Spoutaní bohové*

TALPRESS

Copyright © 2017 by Rachel Dunne
Translation © 2019 by Martin Boček

Všechna práva vyhrazena. Žádnou část této knihy není dovoleno použít
nebo jakýmkoli způsobem reprodukovat a šířit bez souhlasu
nakladatele.

ISBN 978-80-7197-708-7 tištěná kniha
ISBN 978-80-7197-722-3 e-kniha

Věnováno mé sestře,
ačkoli ona si tyto řádky nejspíš nikdy nepřečte.

PROLOG

Etarrova dlaň přejížděla po zdi a drolila z ní volné kamínky, které se s rachocením sypaly na zem. Jak běžel, měl od hrubých kamenů prsty rozedřené až do krve. Neustále kroužil kolem dutého středu hory, tak rychle, až se mu z toho točila hlava. On ale nezpomaloval a ten pocit byl pořád horší a horší, až si byl jistý, že se co nevidět pozvrací. Nebýt toho příšerného křiku, už dávno by se zastavil, aby popadl dech, aby si odpočinul. Aby se vzpamatoval. Jenže křik nepřestával, a tak pokračoval dál a dál, neschopný s tím něco udělat. Prostě jen běžel.

Z jednoho ostrůvku tlumeného světla do druhého. Prskající louče hořící modrými plameny bylo to jediné, co narušovalo podzemní temnotu tady pod horou Raturu. Bylo jich ale málo a daleko od sebe a v prostoru mezi nimi byla *tma*. Absolutní černota. Chlapcova ruka přejíždějící po zdi tak byla po většinu doby tím jediným, co ho vedlo bezpečně vpřed a chránilo ho před pádem do hlubiny ústředního sálu celého komplexu, na jehož podlaze by se přeměnil v neidentifikovatelný krvavý flek. Právě proto zadržel dech pokaždé, když míjel některou z mnoha chodeb odbočujících z centrálního spirálovitého ochozu směrem do hory a nenadechl se, dokud jeho natažená ruka znovu nenarazila na pevnou zeď.

Hluboko pod Raturem nebyl žádný rozdíl mezi nocí a dnem,

ale on se je stejně snažil rozlišovat. Vnitřek hory žil svým vlastním rytmem. Jistě, byla tu věčná tma, ale tma a noc, to není totéž. Dokonce ani hluboko pod zemí ne. Což přímo souviselo s jednou z věcí, kterou o Kazatelích noci, o Padlých, zjistil: Byli to noční tvorové, nebo se za ně alespoň považovali, a podle toho se i chovali – tedy přinejmenším ve vnějším světě. Když se ale vrátili do svého podzemního domova, žili podle stejného schématu jako všichni normální lidé. Jinými slovy pracovali, když venku zářilo slunce, a odpočívali, když svahy Ratura přikryla tma. Takže pokud teď spali, musela být noc, i když nejspíš už ne na dlouho. Už brzy někde tam venku, za tunami chladné skály, vykoukne slunce nad obzor a ozáří zasněžené svahy hory.

Chlapec si to živě představoval, i přes ten vzdálený křik, který mu rezonoval hlavou. Před očima měl chvíli, kdy se sluneční paprsky dotknou vrcholu Ratura, a na okamžik jako by i on cítil jejich teplo na svém těle. Vždycky, když šel ven, Avorra mu za to vynadala, a pro zdůraznění svých slov většinou přidala i pár facek. Proč se sakra chová jako zabeďněný hlupák? Co kdyby ho venku někdo uviděl? Vzpomínka na našťavanou sestru dokázala nemožné a skoro zastavila chlapcovy kmitající nohy, skoro ho přiměla vrátit se zpátky do jejich společné ložnice. Kdyby se teď obrátil, byl by ve svojí posteli dřív, než se Avorra probudí.

Jenže to nešlo. Nemohl. Pořád tu byl ten křik a on věděl, že musí pomoci. Že musí běžet pořád dál, pořád vpřed. Pořád dolů po klesající spirále. Chlapec byl vděčný osudu za to, že ten řev kromě něj nikdo neslyší, že ho má zamčený ve své hlavě. Kdyby ho kromě něj totiž zaslechl ještě někdo, kdyby některý z Padlých vylezl z nějaké boční chodby na spirálový ochoz tak jako on, v temnotě a přes usazené oči by si ho nejspíš nevšiml, dokud by se spolu nesrazili. A kdyby se to stalo,

podlahu sálu by ozdobil ne jeden, ale rovnou dva krvavé fleky. No, aspoň by neumřel sám... I když to vědomí ho stejně moc neuklidnilo, protože ve výsledku by byl stejně mrtvý.

Vzdálený křik rezonující v jeho hlavě ho vytrhl ze sna uprostřed noci a přinutil ho v panice vyběhnout z ložnice. V tom zmatku si zapomněl vzít vlněný plášť, takže mu teď byla zima. Chlad se mu plazil po zpoceně kůži a pronikal do těla i do kostí. Nesnášel to. Avoře tohle nikdy nevadilo a Kazatelé noci za to na ni byli úplně nesmyslně pyšní. Sledovali ji, jak tančí pod Ledopádem a při tom se přihloupě usmívali. Když ale jejich pohledy zabloudily k Etarrovi, zachumlanému do vrstvy hustých kožešin, byly plné chladu a kamene.

„Přidej se ke mně, bratříčku!“ volala na něj v takových okamžicích Avorra. Všem, kdo ji neznali tak jako on, v tu chvíli musela připadat jako nevinná, smějící se holčička, jenže nic nemohlo být vzdálenější pravdě. Její slova v sobě skrývala hlubší, varovný podtón. Hrozbu. Jednou se mu přiznala, že zimu nesnáší stejně jako on, ale že hraje svoji roli. A že od něj očekává to samé.

Ted' ale Avorra ještě spala, ale už brzy se probudí a pak zjistí, že její bratr zmizel. A až se ho zeptá kam, nebude jí schopný odpovědět. Nikdy ho neposlouchala, když mluvil o bušení, které slyší. A když se jí zmínil o hlasu, který k němu mluví, vysmála se mu. Takže tohle, ten křik v jeho hlavě, ten mu v životě neuvěří. Pro ni existovalo jen to, na co si mohla sáhnout nebo co si mohla prohlédnout. „Moc se do té své role vžíváš, bráško,“ to mu nejspíš odpoví. Zkusil si to říct nahlas, mezi mělkými nádechy. Do rytmu svých nohou, dusajících po skále. Doufal, že tomu třeba sám uvěří. Že přesvědčí sám sebe.

Najednou byl na konci sestupné spirály. Jeho nohy se pořád ještě snažily běžet dolů, i když podlaha už byla rovná, takže zakopl a odšel si kolena a dlaně. Cesta tu byla ohlazená tisí-

covkami nohou, které po ní denně chodily, ale pořád to byla skála, studená a tvrdá. Když upadl, křik v jeho hlavě zesílil, jako by jeho utrpení rezonovalo s chlapcovou vlastní bolestí. Když se ale vyškrábal na nohy, zase se ztlumil na původní úroveň.

Věděl, že teď musí projít pod vstupním obloukem, do kterého byl vytesaný výjev z náboženství Kazatelů noci, ale nepodíval se na něj. Místo toho dál upíral oči na podlahu pod svýma nohama. Pořád ještě se pamatoval na den, kdy konečně pochopil, opravdu pochopil, co je tam vlastně vyobrazeno. Avorra tehdy hladila tvář Sororry, svržené bohyně, která přijala svůj osud mlčky a s nenávistí. Bohyně, která byla svržena z nebes, aniž by se jedinkrát ohlédla zpět. Její bratr, Fratarro, byl ale jiný. I jeho Rodiče zapudili, i jeho srazili, ale on přitom plakal a prosil o milost. Tak, jak se Sororra dívala dolů a vpřed, on se díval nahoru a zpátky. Díky tomu neviděl zemi, na kterou se obě Dvojčata zřítily, a nemohl se připravit na náraz.

Kazatelé Etarrovi neukázali žádný obrázek Fratarra, jak vypadal po dopadu na zem, s rukama a nohama vyrvanýma z těla příšerným nárazem. Stejně tak mu nikdy nepřiznali, jestli vědí, kde ztracené údy svého boha hledat – místo toho se musel chlapec spokojit s vágními odpověďmi o tom, že až nastane správná doba, všechno se samo vyřeší. Že to, co bylo rozbité, se včas znovu zacelí. Skoro jako by nechtěli, aby na tyhle věci vůbec myslel.

Cesta do nižších pater byla skoro neviditelná, jen malý průchod ve zdi v místě, kam modravé světlo pochodní nemohlo dosáhnout. Když jím Etarro procházel, pevně zavřel oči, i když pro to neměl žádný objektivní důvod. Byla tam totiž absolutní tma. Rozdíl byl v tom, že se cítil mnohem líp. Takhle si totiž mohl namlouvat, že ztráta zraku je jeho vlastním roz-

hodnutím. Že nic nevidí ne proto, že nemůže, ale proto, že to tak sám chce.

Chodil těmito chodbami už dost dlouho na to, aby přesně věděl, kdy může oči znovu otevřít, kdy k němu dolehnou první odlesky vzdáleného světla. Nepocházelo z žádného přirozeného zdroje, ale z podivných světelek, která se vznášela kolem Ledopádu. Dirrakara tvrdila, že v sobě musejí mít něco z Fratarrovy moci, protože je to to nejčistší světlo, co existuje. Kazatelé noci se celé roky snažili vymyslet, jak ony malé, pohyblivé bludičky použít místo modře hořících loučí. Neúspěšně. Mimo Jeskyni Ztracených skomíraly a během pár minut vyhasly a rozplynuly se.

Když se chlapec ocitl v obrovské jeskyni, křik v jeho hlavě začal náhle utíchat. Postupně se zmírnil na úroveň, kdy Etarro dokázal přemýšlet a soustředit se na něco jiného než na tu příšernou bolest, která navíc ani nebyla jeho. Konečně mohl volně dýchat, konečně se zběsilý tlukot jeho srdce začal zpomalovat. Natáhl se po jednom z tajemných světél a ucítil, jak mu zahřívá dlaň. Nestačilo to, aby se v mrazivém vzduchu přestal třást zimou nebo aby se mu dech přestal srážet u pusy, ale i tak mu vykouzlilo úsměv na rtech. Bolestivý křik mu sice pořád rezonoval v hlavě, ale už to bylo snesitelné.

Vždycky si Fratarra představoval jako božského tvůrce, jak ho ostatně popisovaly i legendy Padlých. Miloval příběh o tom, jak vytvořil Raturu, jak ho vyrval ze země, aby mohl na vrcholu téhle obří hory sedět a v klidu formovat ten nedotčený kousek světa kolem ní, který prohlásil za svůj. Rád si představoval Fratarra v téhle obří jeskyni, tehdy ještě pusté a prázdné, jak tu neklidně přechází a přemýšlí, jak ji udělat co nejkrásnější. Etarro sice nenáviděl zimu, ale i tak občas neodolal a olámal rampouchy z Ledopádu, jen aby z nich mohl stavět vysoké hrady nebo podivná stvoření. Když skončil, vždycky na ně

dýchal tak dlouho, až se spojily do jednolitého tvaru. „Jsem váš stvořitel, Fratarro,“ šeptal jim pak tiše a v hloubi duše se tomu snažil uvěřit. A při tom přemýšlel, jestli by i jeho rozbitý bůh nešel spravit stejně snadno jako tyhle ledové sošky. Jestli by nestačilo přiložit mu polámané končetiny k trupu a dýchnout na ně, aby se znovu spojily s jeho tělem.

Pomalu vykročil směrem k Ledopádu. Ne aby si nalámala rampouchy na svoje hry, ale protože hlas, který měl ve své hlavě, tam vždycky slyšel nejjasněji. Jednou o tom řekl Avoře, a ta ho pak donutila zopakovat to ve chvíli, kdy bylo kolem pár Ventallů. „Nesmíš zapomínat na svoje publikum,“ poučila ho pak.

Měl to tu rád jako klidné, tiché místo plné skryté moci. Božská Dvojčata byla sice daleko, ale Etarro měl pocit, jako by jim tady, v Jeskyni Zatracených, byl nějak blíž. Za Ledopádem se navíc nacházelo skryté místo, tak malé, že se do něj už skoro nevešel. Nebylo to nic moc, jen malá mezera mezi ztuhlou vodou a skálou za ní, ale jemu stačila. Vmáčkl se do ní, roztřesený zimou, a sledoval, jak se mu dech sráží u úst. „Jsem tady, bratře,“ pronesl najednou směrem k hlasu ve své hlavě. Křik neutichl ani pak, ale navzdory obrovské vzdálenosti, která chlapce od jeho boha dělila, cítil, jak jeho děs a hrůza pomalu ustupují. Bolest ale dál zůstávala, příliš intenzivní, než aby šla potlačit. Etarro proto dál seděl na místě a navzdory příšerné zimě se snažil svého boha ze všech sil utěšit.

Pomoz mi, uslyšel konečně známý hlas, jak k němu promlouvá. Tentokrát ale zněl slabě a zastřeně a doprovázelo ho hlasité vzlykání. *Prosím. Trvá to už tak dlouho. Už to nevydržím. Najdi mě.*

„Našli jsme tvoji nohu,“ pokusil se ho chlapec utěšit. Doufal, že to pomůže. Jeden z Ventallů, Tenso Ocdeiro, si ho jednou s Avorrou pozval k sobě a ukázal jim zářící kameny,

které podle něj dovedou Kazatele noci ke konečnému vítězství. Vyrobil je Jorosův napůl šílený čaroděj, Anddyr, aby Ventally informovaly, že jejich vyslanci uspěli. Všech pět kamenů leželo na obrovském kruhovém podstavci z černé žuly jako nějaký magický kompas. Ocdeiro Etarra zvedl do náruče, aby si na každý z nich mohl sáhnout. Čtyři byly na omak úplně obyčejné, studené a bez života, ale ten poslední, umístěný na severní straně, byl jiný. Vyzářovalo z něj slabé světlo, a když se ho chlapec dotkl, před očima se mu mihly propletené kořeny prastarého stromu, jak obklopují jakousi obrovskou, černou hmotu. On sám v ní sice bohovu nohu rozeznat nedokázal, ale Ocdeiro byl přesvědčený, že se jedná právě o ni. A že Ebarran Septerio se každým dnem vrátí a pak že to budou vědět jistě. Taký se holedbal, že i ostatní kameny se už brzo rozzáří, jak vybraní agenti dosáhnou svých cílů. Že Padlí už brzy budou mít všechny části Fratarrova těla a že s jejich pomocí bude roztráštěný bůh znovu kompletní.

Najdi mě, zopakoval Fratarro slabě. Tahle dvě slova opakoval od první chvíle, kdy s Etarrem navázal spojení.

Když o tom chlapec řekl svojí sestře, Avorra se mu vysmála. Když si ale stál za svým a vyprávěl jí pořád dokola o hlasu, který k němu promlouvá a žadoní o své nalezení, dostala strach. Zapřísahala svého bratra, aby to ignoroval, a hlavně, aby o tom už nikdy nemluvil. Poslechl ji. Byl hodný a poslušný a nikdy se o tom nikomu dalšímu nezmínil.

Přinejmenším dokud se Anddyr jednou neproplížil do jejich pokoje. Sedl si do rohu a pozoroval oba sourozence, jak si hrají. Bylo vidět, jak rád by se k nim připojil, ale neodvážil se. Pak najednou Etarro zaslechl zvuk známého hlasu ve svojí hlavě, a při tom si všiml, jak sebou bláznivý čaroděj škubl přesně ve chvíli, kdy k němu bůh promluvil. „Ty ho taky slyšíš,“ prohlásil. Mág na něj vyvalil oči, ale neodpověděl. Zato

Avorra vyskočila a začala na něj ječet, což po chvíli přešlo v zoufalé vzlykání. Byla si jistá, že mají problém – přesně ten typ problémů, kvůli kterým občas nějaký Padlý zmizel a už se nikdy neobjevil. Anddyr k ní nejistě přišel a roztřesenýma rukama ji začal jemně hladit a utěšovat. Jeho bledé prsty přitom ostře kontrastovaly s dívčinými havraními vlasy.

Najednou Etarro zaslechl nějaký zvuk, který ho vytrhl ze vzpomínek a vrátil ho do přítomnosti. Praskání ledu. Rychle se vyklonil ze svého úkrytu a zahlédl několik postav, pohybujících se mezi tajemnými světélky u vchodu do jeskyně. A pak začali do jeskyně proudit další a další Padlí. Nakonec jich bylo rovných patnáct, všichni zahalení do ventallských černých plášťů s rudými výšivkami nad srdci.

Nejprve Etarra napadlo, že vyleze ze svojí skrýše a pozdraví shromážděné Ventally. Aby věděli, že tu je. Aby ho odvedli někam, kde bude moct sdílet Fratarrovu bolest. Jenže pak si vzpomněl na Avorru. Na to, že mu pořád dokola opakovala svoji oblíbenou frázi: *Všechno, co stojí za to skrývat, stojí za to znát*. Díky tomu věděla spoustu věcí. Ne vždycky se o ně ale dělila. Záleželo jí totiž víc na tom *vědět a znát*. Samotné využití informací mohlo počkat na později. Spřádala kolem sebe ukradená tajemství jako stěnu. Jako štít, za který se mohla schovat. Ostatně, to byly jediné příležitosti, kdy svého bratra opravdu pozorně poslouchala – když se s ní dělil o nějaké tajemství, které zjistil.

A tak se teď stáhl zpátky do svojí ledové skrýše a skrz Ledopád sledoval, co se bude v jeskyni dít.

Postavy se zastavily na břehu zamrzlého jezera. Byli tu všichni Ventallové, kteří neopustili Raturu, aby pátrali po částech těla svého boha. V čele stál Valrik Uniroy, jako vždycky, a vedle něj Illo Duero a Ildra Trera. Ostatní k němu vzhlíželi, mnozí ale jen prázdnými, krvavě rudými dulkami. Stejnými, jaké měl

v hlavě i Uniro sám. Nejen Ventallové samotní, ale i spousta dalších Padlých totiž následovala jeho příkladu a oslepili se, a těžko říct, jestli za to mohlo náboženské nadšení nebo spíš slepá poslušnost stáda, typická pro časy velkých změn.

„Každý z nich má svoji roli, kterou musí hrát,“ řekla svému bratrovi před časem Avorra. Pak mu vyprávěla, jak vyslechla rozhovor mezi Duerem a Unirem. O tom, jak Illo prosil a žebřal, aby si mohl zrak ponechat. Byl přece historik a jeho úkolem bylo zaznamenávat události. Pak pokračovala hlubokým hlasem, který měl představovat jakousi nepovedenou imitaci Unira. „V temnotě se nepotřebujeme ohlížet za minulostí. A zapisovat ji? Bez světla budou knihy beztak k ničemu.“

Duero ten spor nakonec ustál a prosadil si svou, takže oči pořád ještě měl. Stejně jako nepřístupná a věčně našťavaná Trra. Mezi přítomnými ale byli v menšině.

„V noci na dnešek jsem měl sen.“ Unirův hlas se rozléhal podzemním prostorem a jeskyně mu ho vracela mnohonásobnou ozvěnou. „Jak mnozí z vás už ví, od doby, kdy jsem přijal temnotu, jsou moje sny mnohem jasnější.“ Většina těch, kteří se také oslepili, začala souhlasně přikyvovat. „Ten sen mě velmi znepokojil, bratři a sestry, a i když mě postavil před těžká rozhodnutí, měl v sobě ukrytou velkou pravdu. Nyní, v těchto dnech, stojíme na křižovatce a cesta před námi se větví mnoha směry. Který z nich je správný? Který je nejlepší? Který nám a naší věci uškodí nejméně?“

„V tom snu jsem prošel všechny cesty, prozkoumal všechny možnosti. Viděl jsem, která z nich kam vede, bratři a sestry, a pak jsem dlouhé hodiny přemýšlel o tom, co jsem na jejich koncích našel. Jestliže je mou povinností vybírat cestu, kterou se budou Padlí ubírat, musím volit moudře a uvážlivě.“ Uniro sklonil hlavu a dlouze se odmlčel. Ettaro se ve své skrýši otřásl. I on měl věštecké sny, prakticky pokaždé, když usnul. Znal je

až příliš dobře na to, aby poznal, že Uni-ro mluví upřímně. Ten sen, o kterém mluvil, se mu opravdu zdál. A nejspíš před ním skutečně poodhalil závoj budoucnosti.

Chlapec se ve své ledové skrýši třásl zimou a pomalu začínal litovat, že ji neopustil, když ještě mohl. Avorra by na jeho místě byla nejspíš štěstím bez sebe, protože špehování Ventallů zbožňovala, ale Etarro netoužil po ničem jiném než být někde pryč.

Konečně ticho skončilo. Přerušila ho Trera, kterou už zjevně nebavilo čekat. „Takže co to bude, bratře? Jakou cestu jsi vybral pro Kazatele noci?“

Uni-ro se zhluboka nadechl a obrátil k ní svou nevidoucí tvář. „Řekni mi jedno, drahá sestro. Co se stane, až naši bohové opět povstanou? Co říkáme našim následovníkům, že Dvojčata udělají? Co je jejich cílem?“

„Zničit Matčino slunce,“ odpověděla mu nejistě. Ta otázka byla až příliš jednoduchá a ona se zjevně bála, že je v ní skrytá nějaká past. „Protože v temnotě si budou všichni rovni.“

„Přesně tak. A přesto...“ Uni-ro rozpřáhl ruce směrem k Ventallům, shromážděným před ním. „Co jsme, my všichni zde shromáždění? Jsme vůdci. První a druhý, patnáctý a dvacátý mezi Ventally. A Ventallové stojí v čele Padlých. Jsme vládci. Ale až Dvojčata dosáhnou svého a přijde Velká noc, žádní vládcové už nebudou.“

„Pokud naši bohové povstanou, tak až před ně my Ventallové předstoupíme, srazí nás a zničí v souladu se svým učením a záměry. To ale nechci, nemůžu to dopustit. Věci se musí změnit, a ta změna musí začít u nás.“ Obrátil svoje prázdné oční důlky k ostatním a slavnostně zvedl ruce. „Já, Valrik Uni-ro, osmdesátý sedmý vůdce Padlých, tímto rozpouštím Ventally a ukončuji jejich činnost.“

Ozvala se vlna nesouhlasu a zděšení, hlavně od Trery a Due-

ra... Ale někteří ze shromážděných stáli klidně a tiše, jako by to celou dobu čekali.

Po chvíli teď již bývalý Uniroy zvedl ruce a hlasy se postupně ztišily. „Chápu vaše zděšení, bratři a sestry. Změny jsou vždycky děsivé, zejména když přijdou nečekaně. Stejně tak z některých z vás cítím vztek a zlobu. Ale věřte mi, když vám pravím, že nechcete předstoupit před Dvojčata jako Ventallové. Nemáte se ale čeho bát. Já vás bezpečně povedu cestou k vykoupení.“

„Povedeš?“ vyštěkla na něj popuzeně Trera. „Co si o sobě myslíš, že se odvažuješ stavět sám sebe nad rozhodnutí, který jsi nám zrovna hodil na hlavu?“

Zdálo se, jako by si ji Valrik svými prázdnými očními důlky upřeně prohlížel, než jí konečně odpověděl. „Kdo jsem?“ zopakoval. „Odhodil jsem jméno Uniroy, protože nejsem první před nikým. Nicméně... každé stádo má svého pastýře a každá armáda má svého generála. Na noční obloze září tisíce hvězd, ale měsíc je svým jasem všechny zastiňuje. Už nejsem Uniroy, ale viděl jsem temnotu, která číhá na některých stezkách před námi, stejně jako světlo na konci jiných. Proto budu měsícem, který poutníkům osvětluje cestu černou nocí. Povedu vás, protože někdo se do čela Padlých postavit musí, a až stanu před Dvojčaty, budu za to po zásluze souzen. Ale vás ostatní, vás toho osudu ušetřím!“ Jeho stará tvář rámovaná dlouhými vousy a ještě delšími vlasy vypadala ve světle poletujících světélků neuvěřitelně smutně. „Proto přišel čas, bratři a sestry. Proto přišel čas prvního Soudu.“

Ze svojí skrýše si Etarro nově příchozích nevšiml, až dokud nebyli těsně za Ventally. Poznal je ale okamžitě. Byla to pětice rozložitých vojáků, které Valrik používal jako svoje osobní strážce. On sám jim říkal ‚Čepele temnoty‘. Teď se vrhli na Ventally a začali je sekat na kusy. Prvních pět padlo dřív, než

si vůbec někdo uvědomil, co se děje. O okamžik později je následovali další tři. Etarro se musel kousnout do jazyka, aby nezačal křičet hrůzou, a pro jistotu si ještě dal obě ruce přes pusu. Před Valrikem, Duerem a Trerou už zbývali jen čtyři poslední živí. Stáli tam, tři slepí a jeden vidoucí, uprostřed hromady rozsekaných těl v rychle se zvětšující kaluži krve, ze které se na ledové podlaze jeskyně kouřilo. Stáli tam, napjatí, ale klidní a vyrovnaní. Etarro už takové výrazy viděl na tvářích nových Padlých, kteří právě přišli zvenku, z hory – byly to tváře lidí, kteří museli smrti čelit tolikrát, že se jí už přestali bát.

Etarro si přál, aby byl stejně statečný jako oni, ale nešlo to. Třásl se hrůzou a po tvářích mu tekly proudy slz.

Strážci se podívali na Valrika a ten nepatrně kývl hlavou, skoro jako by jejich tázavé pohledy viděl. Na ten pokyn dva z nich přikročili k němu, aby přidali další dvě těla na hromadu na zemi. Trera stihla vykřiknout a proklít je jako zrádce ještě předtím, než jí usekli hlavu. Duero zemřel tiše a klidně, jako když vytrhnete list z knihy. Ve tváři měl při tom vepsaný zklamaný, nevěřící výraz.

Etarrovy roztřesené ruce se přesunuly z pusy na oči. Nedokázal se na to dívat. Takhle už nemusel, ale pořád slyšel, co se děje.

Když Valrik promluvil k mrtvým Ventallům, zněl stejně smutně, jako před tím vypadal. „Soudil jsem vás milosrdněji, než by učinila Dvojčata. I kdybyste před ně předstoupili ne jako vůdci, ale jako obyčejní muži a ženy, stejně by ve vašich srdcích našli ctižádost a touhu po moci. Snad v příštím životě budete hodní jejich přízně, ale v tomto jste rozhodně nebyli.“

Pak najednou překvapeně zvedl hlavou, jako by úplně zapomněl na tu čtveřici přeživších, co před ním pořád stála. Když k nim promluvil, zněl jeho hlas jako břitva. „Vy máte na vy-

branou. V mém snu jsem vás viděl, každého jednoho z vás, na další cestě spolu se mnou... ale byli jste jen stíny, jen obláčky mlhy, nezřetelní a pomíjiví. Doufám, že si místo po mém boku upevníte, že budete znovu a znovu dokazovat svoji víru v naše bohy a naši věc. Doufám, že mou důvěru ve vás vloženou nezklamete, protože až přijde Dlouhá noc, nebudou mít Dvojčata s lháři a bezvěrci slitování.“

Pak třikrát tleskl dlaněmi o sebe. Zvuk se překvapivě ostře rozlehl celou jeskyní a rozvibroval ledové krápníky u stropu stejně jako celý Ledopád, za kterým se schovával Etarro.

Chlapec dál ukrýval tvář v dlaních a usilovně předstíral, že to, co viděl, se vlastně vůbec nestalo. Že je někde úplně jinde... Ale pak si vzpomněl na Avorru. Kdyby teď byla na jeho místě ona, se šťastným úsměvem ve tváři by sledovala dění před sebou a hltała by každé slovo, každý detail. *Všechno, co stojí za to skrývat, stojí za to znát.* Její oblíbené motto. *Tajemství jsou cennější než zlato.* Její další oblíbené rčení.

Etarro pomalu zvedl hlavu a přitiskl rozpálené čelo na chladivý led. Třásl se jako osika, ale pohledem už od toho, co měl před sebou, neuhýbal.

Z tunelu pomalu vešlo do jeskyně šest modře oděných mágů a zhruba dvakrát tolik Kazatelů noci. Prošli rychle chladnoucím jezírkem krve a postavili se po bok čtyřem přeživším Ventallům. Oči měli upřené před sebe a zdánlivě si mrtvol na zemi nevšímali, ve skutečnosti se ale pečlivě vyhýbali tělům, aby na žádné z nich nestoupili nebo o ně nezavadili. Všichni, dokonce i ti slepí, kteří rozházené končetiny a usekané hlavy správně vůbec neměli vidět.

„Vítejte, bratři a sestry,“ usmál se na ně Valrik, když všichni stáli na svých místech. „Byli jste vyvoleni, ale vězte: nejste Ventallové. Nejste vůdci Padlých, protože v temnotě nebudou žádní vládci ani králové. Jste průvodci ostatních. Jste jako

hvězdy na noční obloze, jejichž úkolem je být světlem pro naše bratry a sestry. Světlem, které je bezpečně povede temnotou, aniž by klopýtli nebo padli. Takže pokud jste tu kvůli moci nebo slávě, odejděte. Zde jich nenaleznete.“

Odmlčel se a čekal, ale nikdo ze shromážděných se ani nepohnul. Jen tratoliště krve se dál pomalu zvětšovalo a rozlézalo se směrem k místu, kde se ukrýval Etarro.

Valrik po chvíli spokojeně přikývl a pokračoval. „Měli byste vědět i toto: Jsem Valrik, ale už nejsem Uni-ro. Přesto povedu Padlé k našemu cíli a až ho dosáhneme, předstoupím před Dvojčata, aby mě potrestala za to, že jsem se takto povyšoval nad jiné. Beru na sebe toto břímě, abyste vy ani nikdo jiný nemuseli. Pokud s tím někdo z vás nesouhlasí, ať promluví.“

Následovalo další ticho, které narušovalo jen vrzání kožených zbrojí Čepelí temnoty, kteří stáli kolem Valrika, ruce zkřížené na prsou.

Jak se dalo čekat, ani tentokrát se nikdo neozval.

„Dobrá. V tom případě, bratři a sestry, je tu jedna věc, kterou musíme udělat tady a teď a následně o ní zpravit i ostatní věřící. V našich přátelích z řad mágů jsme našli cenné, mocné spojence. Nicméně Delcerro Uni-ro – ať jeho duše odpočívá v pokoji mezi hvězdami – je nedokázal moudře využít. Rozdělil je mezi nás coby služebníky a pomocníky. Jenže oni mohou být mnohem, mnohem víc. Tuto chybu mého předchůdce proto musíme nyní napravit. Pod vedením jediného člověka se z mágů stane nezastavitelná síla bojující na naší straně. Neiro?“

Ze skupiny vystoupila žena. Etarro si všiml, že lemy jejího pláště jsou nasáklé krví, ve které stála. Byla jednou z těch čtyř Ventallů, kteří klidně čekali na svůj osud, zatímco jejich bratři a sestry kolem umírali pod meči Čepelí temnoty. Teď klidně, vyrovnaně předstoupila před svého vůdce a pozvedla malou

nádobku, stejnou, jakou u sebe mělo i mnoho jiných Padlých v Raturu. Obsahovala černou pastu zvanou skura – látku, díky níž byli mágové *povolní*. Teď ji držela před sebou jako něco vzácného, málem až posvátného, a upřeně na ni zírala, když promluvila. „Naše sestra Dirrakara vytvořila skuru, ale nepodařilo se jí odhalit všechna tajemství této látky. Dala nám řetěz, kterým je možné připoutat mága k jednomu z nás, ale... určitě si ještě pamatujete na Gethrise, že?“

Etarro se při té vzpomínce otrásl. Gethris byl mág, který sloužil Senteře, což byla jedna z nejstarších osob v Raturu. Jednoho dne zemřela. Klidně, ve spánku. Gethrise pak zachvátilo šílenství – horší než krátké záchvaty, které více či méně pravidelně postihovaly všechny mágy závislé na skuře – a jeho křik se pak rozléhal horou celé týdny, než konečně zemřel i on. Také ve spánku. Tak přinejmenším zněla oficiální verze toho, co se stalo.

Neira se pousmála. „Nic takového se už nebude opakovat. Zjistila jsem totiž, že skura je velmi všestranná. Že můžeme změnit způsob, jakým někoho spoutá.“ Zvedla jednu ruku nad hlavu a Etarro zahlédl, že mezi palcem a ukazováčkem něco drží. Takhle zdálky to vypadalo jako malý, tmavě modrý korálek. Ukázala ho všem přítomným a pak ho hodila do lahvičky skury. Následně vytáhla malý nožík, Valrik k ní natáhl ruku a ona ho řízla do palce. Kapku krve pak přidala do směsi, kterou pečlivě promíchala. Nakonec si k sobě zavolala všechny přítomné mágy a dala každému z nich trochu černé pasty na jazyk.

Několik okamžiků se nic nedělo... Ale pak se začaly modře oděné postavy hroutit na zem, jedna po druhé, kde se zmítaly v křečích a při tom řvaly jako zvířata. Etarrovi se z těch zvuků udělalo špatně. Zavřel oči, přimáčkl si dlaně na uši a snažil se, aby k jejich křiku nepřidal i ten svůj.

Trvalo to celou věčnost a zmučený jekot šesti hrdel rozechvěl celý Ledopád, až se chlapec bál, že se rozpadne na kusy a odhalí tak jeho skryš všem přítomným. Že ho tu najdou, vyděšeného a schouleného. Že ho Čepele temnoty rozsekají těmi svými nablýskanými meči stejně jako před chvílí Ventally. Že se jeho tělo přidá na hromadu mrtvol na podlaze jeskyně a jeho krev se smísí s jejich v ledovém jezeře...

Najednou ale bylo po všem. Mágové ztichli, jen ozvěna ještě nějakou dobu vracela jejich křik zpátky. Etarro opatrně otevřel pravé oko a zjistil, že všech šest modrých plášťů si pomalu, nejistě sedá a při tom zmateně potřásají hlavami. Jinak ale navzdory tomu příšernému křiku vypadali normálně – nebo přinejmenším tak normálně, jak jen na skuře závislí lidé mohou vypadat.

„Vstaňte,“ přikázal jim Valrik a oni ho okamžitě poslechli. Stařec spokojeně přikývl a pak se obrátil k ostatním. „Jak vidíte, pořád jsou poslušní, pořád jsou užiteční. Stále nám mohou pomáhat. Ale... Neuro?“

Žena přikývla a postavila se přímo před jednoho z mágů. Poklepala mu rukou na čelo, aby upoutala jeho pozornost, a pak ukázala na jednoho z černě oděných vojáků vedle Valrika. „Zabij ho,“ rozkázala muži v modrém plášti jasným hlasem.

Etarro zahlédl vyděšený výraz na vojákově tváři, když mu došel plný význam ženina příkazu. Mág mezitím začal kroutit prsty a při tom mumlat slova kouzla. Jak usměrňoval svoji moc, napětí v jeskyni narůstalo. Chlapec ho cítil jako tlak v hlavě, těsně za očima. Voják vytrhl svůj meč z pochvy, ale dál už nevěděl, co by měl dělat, a tak jen stál a bezmocně zíral na smrtící kouzlo, formující se kolem mágovy ruky. Pak najednou, těsně předtím, než bylo hotové a připravené k vyslání, promluvil tiše Valrik. „Zadrž.“

Mág zamrkal a zoufale začal rozplétat již prakticky hotové kouzlo. Nashromážděná moc ale byla příliš velká, než aby ji udržel pod kontrolou, takže nakonec se rozletěla nekontrolovatelně všude kolem. Etarro se skoro zalkl leknutím a z náhlé změny tlaku mu začalo krváčet z nosu.

„Zabij ho!“ přikázala Neira zkroucenému mágovi znovu. Podíval se na ni, ale tentokrát neposlechl. Chvilí se na něj dívala, než se usmála a spokojeně přikývla.

„Od této chvíle,“ vysvětlil pak Valrik ostatním, „budou poslouchat nás všechny, ale moje povely budou vždy ctít nad ostatní.“

Nikdo proti tomu neřekl ani slovo. Nikdo se neohradil proti tomu, že taková obrovská moc právě přešla do rukou jediného muže. V jeskyni panovalo výmluvné ticho, ale Etarro dobře věděl, že to nemusí být nutně známka souhlasu.

„Teď musíme svolat do Ratura všechny naše bratry a sestry, kteří žijí ve vnějším světě,“ prohlásil Valrik po chvíli. „Tomu, co je před námi, budeme muset čelit veškerou naší silou. Každý z nás má svůj úkol, svoji roli, kterou musí sehrát. Takže jděte a shromážděte posly. Vyšlete je, ať najdou všechny Kazatele noci, všechny naše bratry a sestry, kteří šíří slovo Dvojčat ve vnějším světě, a přiveďte je zpátky domů. Musíme být jako rodina, silní a jednotní, protože před námi leží nová cesta. Cesta k moci a vznešenosti, cesta k věčné slávě. Cesta, na kterou jsme právě vykročili.“

Odpověděl mu hromový jásot. Připojili se k němu jak přeživší Ventallové, tak i nově ustavení pastýři. Jestli byl někdo z nich nespokojený kvůli mágům, nechal si to pro sebe. Přinejmenším nahlas všichni velebili Valrikovo jméno, zatímco bývalý Uniro jim opakoval, aby vyrazili plnit svoje úkoly a šířit zprávy o tom, co všechno je potřeba udělat a připravit. Že Dlouhá noc se blíží a že věrní budou odměněni víc, než se jim

zdálo i v těch nejdivočejších snech, zatímco s bezvěrci nebudou mít Dvojčata žádné slitování.

Pak se postupně rozešli. Kazatelé a mágové se prostě vytrhli do temné chodby, zatímco vojáci posbírali rozsekaná těla, přehodili si je přes ramena a pak i oni odešli. Konečně Etarro osaměl.

Najednou si něco uvědomil. Nevěděl kdy, ale křik v jeho hlavě utichl. Muselo se to stát někdy potom, co se na scéně objevili Ventallové. Tak se na ně soustředil, že na boha ve své hlavě úplně zapomněl. Teď už slyšel jen jako z velké dálky poslední Fratarrovy vzlyky pro kousek sebe sama, který byl nenávratně zničený, a pak byl konec. Dvojče kolem sebe vztyčilo zeď, která ho chránila před vším tím žalem a strachem. Nikdo, ani bůh, nemůže snášet takovou bolest a přežít ji, proto se Fratarro naučil, jak ji odstínit. Jak ji oddělit od sebe samého a bezpečně ji uzamknout.

Etarro to chápal. Chtěl mu nabídnout nějakou útěchu, ale nemohl. Hrdlo měl stažené, a když už nedržel zuby křečovitě stisknuté, jektaly mu zimou tak, že by ze sebe stejně nevypravil ani slovo. Pomalu, opatrně se vysoukal zpoza Ledopádu. Kaluž krve na zemi zatím ztuhla, ale předtím se stihla rozlít přes obrovskou část jezera. Chlapec přemýšlel, jestli sem Valrik někoho pošle, aby ji uklidil, nebo jestli ji tu nechá všem na očích jako připomínku, co se tu stalo. Případně jestli se za těma jeho prázdnýma očima vylíhl nějaký ještě jiný zvrácený nápad.

Rudou kaluž nakonec dokázal obejít tak, že přešel přes skálu trčící ze dna jeskyně, ale krvavým šlápotám mřícíím k jedinému východu se už vyhnout nedokázal. Neměl na vybranou. Zavřel oči, jak bylo jeho zvykem, rukama objal své třesoucí se tělo a cestou pryč se snažil nemyslet na to, co má pod nohama. Aby se něčím zabavil, opakoval si v duchu pořád dokola poučku svojí sestry. *Hrej svoji roli. Hrej svoji roli.*

„Musíte být právě takoví, jak od vás ostatní očekávají,“ vykřikl na ně kdysi Anddyr během jednoho ze svých záchvatů. Panenky měl jako špendlíkové hlavičky a divoce se trásl. „Představujte si, že je to hra. Vždycky dělejte to, co všichni čekají, že uděláte. Vždycky. I kdyby tam kromě vás byl jen jeden jediný další člověk. Ponořte se do svojí role tak hluboko, až zapomenete, že to je jen role. Buďte tím, kým musíte být. To je jediná možnost.“ Najednou se zkroutil v příšerné křeči a padl na zem. Avorra si dala jeho hlavu do klína, kolébala ho a utěšovala. Dokonce pro něj tehdy i plakala. „Musíte být někým, koho ostatní potřebují,“ vysvětloval jí čaroděj mezi vzlyky a při tom prsty křečovitě sevřel kolem chlapcovy ruky. „Protože když vás nebudou potřebovat, když jim už k ničemu nebudete... Zabijí vás.“ Etarro se mu vyděšeně vyškubl a běžel pro cappo Jorose. Když se s ním po chvíli vrátil, seděla Avorra na druhé straně místnosti, tak daleko od třesoucího se Anddyra, jak to jen šlo, a v očích měla chlad, který tam dřív nebyl.

Od té doby se na svého bratra dívala jinak. Rysy v její tváři ztvrdly a dostaly přísný, odhodlaný výraz. Etarro si vlastně ani nepamatoval, kolik let jim tehdy bylo. Dost možná byli ještě dětmi, když se to stalo. Pokud tomu tak ale bylo, Avořino dětství toho dne definitivně skončilo. „Musíš jim to říct,“ rozhodla, když o pár dní později znovu v hlavě uslyšel Fratarrův hlas. Nevěděl, jak to dělá, ale vždycky nějak poznala, když k němu bůh promlouval. „Tohle je přesně jedna z těch věcí, o kterých budou chtít slyšet. Ale... musíš se před nima tvářit, jako že je to fakticky pravda. Nesmějí přijít na to, že si to jen vymejšíš.“ Tvářila se, že mu nevěří ani slovo, že je nad tím vším povznesená, ale celou dobu měla ve tváři nejistotu a naději, které u ní nikdy předtím neviděl. Jako by tomu sama chtěla uvěřit. Jako by zoufale toužila, aby to byla pravda. Nevěděl, co na to říct, tak jen přikývl a slíbil jí, že to udělá, že

to bude předstírat jako vždycky, jen ještě líp. Usmála se na něj jako hladovějící, který právě dostal jídlo, a srdečně ho objala.

Nikdy ničemu nevěřila tolik jako téhle jedné lži.

A tak hrál svoji roli. Avorra milovala svoje tajemství a zoufale na nich lpěla. Jenže Etarro na tom byl stejně, pokud to šlo. Nikdy žádnému z Padlých neřekl, že Fratarra slyšel, pokud nemusel. Pokud si Avorra nevšimla jeho rozostřeného pohledu a neohlásila to, mlčel. Tohle byl jeho způsob jak si připomínat, že tohle všechno je jen role, kterou přijal. Pokud šlo o Avorru... bál se, že jeho sestra, jeho skutečná sestra je dávno zapomenutá. Že je pohřbená hluboko pod tou novou dívkou, kterou vytvořila hora a Ventallové – a hlavně slova jednoho šíleného čaroděje. Kdyby se tahle nová Avorra dozvěděla, co Valrik dneska provedl, nejspíš by jí to bylo jedno. Chlapec skoro slyšel její chladný smích, následovaný vážným přikývnutím. „Měli líp hrát svoje role, bratříčku.“

Konečně mu přes zavřená víčka proniklo vzdálené světlo. Etarro zpomalil, pomalu otevřel oči a ohlédl se na podlahu za sebou. Přes krvavé otisky mnoha párů velkých bot se tam táhla jedna řada menších, méně výrazných stop.

Když konečně došel k velkému portálu, zastavil se a zahleděl se na něj. Sorořina tvář byla přesně ve výšce jeho očí. Ústa měla přísně stažená a její tvrdé oči se upíraly na blížící se zemi. Avorra tu často stávala, když všichni v hoře spali, s lampou v jedné ruce a vyleštěným kusem bronzů v druhé. Pohled jí přelétával mezi tváří bohyně a odrazem jejího vlastního obličeje v zrcadle, jak se ji snažila napodobit. Když se jí to poprvé povedlo, Etarra ten pohled vyděsil. Postupně si ale zvykl, protože teď se tak tvářila prakticky pořád. Byla to další část role, kterou se rozhodla pro Ventally a Padlé hrát.

Povzdech si a o krok poodstoupil, aby si mohl prohlédnout Fratarra. Ten se díval nahoru, ve tváři měl vepsaný nepředsta-

vitelný smutek, po tvářích mu tekly slzy a ústa měl otevřená, jak prosil o smilování. Před pár okamžiky viděl, jak jeho božský otec, Patharro, zničil všechno, co vytvořil v jižních zemích. Všechno včetně okřídlených *mravigi*, kterým vdechl život. Etarra najednou napadlo, jestli on sám vůbec někdy plakal. Pokud věděl, všechny děti občas brečely. Jenže kam až jeho paměť sahala, on sám dítětem nikdy nebyl. Nemohl si to dovolit.

Měl přece svoji roli. A po tom, čeho byl před chvílí svědkem, mu v hlavě zvonila krutá pravda: jestli si cení svého života, jestli nechce umřít, měl by se začít opravdu snažit, aby ji hrál dobře. Zhluboka se nadechl, narovnal záda a vyrazil po krvavých stopách. Potřeboval najít Valrika. Věděl, co musí udělat. Že se mu bude muset podívat do těch prázdných děr zejících v místech, kde měl kdysi oči, a říct mu všechno. Všechno o tom křiku, který ho v noci probudil. A taky o tom, že všechno jde pořád ještě zachránit. Že pořád ještě jde zacelit to, co se kdysi rozbilo.

PRVNÍ ČÁST

Blahoslavený ten, kdo zná své místo na tomto světě.
Zdaleka ne všichni z nás mají takové štěstí.

– parro Kerrus

1. KAPITOLA

Měla pocit, že se vůbec nehýbou. Že její kůň sice zvedá nohy, ale pak je pokládá zpátky na ta samá místa, pořád dokola. Okolní krajina byla pustá a šedá. Nebyly tu žádné výrazné prvky, žádné záchytné body, nic, čeho by se mohlo oko uprostřed nekonečné, stříbřitě šedé pustiny plné vířícího sněhu zachytit. Dokonce i zvuky tu zněly tlumeně, jak navátý prašan tlumil dusot kopyt jejich koní, zatímco věčný vítr přehlášoval všechno ostatní. Jediný důvod, proč Rora věřila, že se vůbec pohybují, byla řada krvavých skvrn, která se za nimi táhla až k obzoru. Některé byly malé, jiné ale ne. Při pohledu na ně jí vždycky poskočilo srdce a pobídla svého koně k větší rychlosti.

Joros, který by se za jiných okolností dal považovat za něco jako vůdce jejich malé skupiny, se snad už tucetkrát snažil nařídit přestávku, aby se mohli najíst a vyspat. Rora na něj pokaždé vrhla zdrcující, nesouhlasný pohled. Jejím zářícím očím dodával váhu druhý pár černých zorniček, které na toho zatvrzelého kněze upřeně zíraly z hlavy obrovského ledního medvěda, již měla nasazenou jako přílbu, zatímco jeho hustá kožešina jí hřála tělo. To ho pokaždé trochu zastrašilo, ale hlavní zásluhu na tom, že jeli dál, měla nakonec ta podělaná merra, Vatri. Pokaždé ho přemluvila, aby pokračovali v cestě.

Ti dva k sobě měli po počátečním odporu nyní překvapivě

blízko. Vlastně už od chvíle, kdy společně našli a spálili tu podělanou přerostlou ruku, co prý patřila jednomu z Dvojčat.

Alespoň že Aro jí pomáhal, jak jen mohl. Celou dobu jel po sestřině boku. Ten všivák měl sice spoustu charakterových vad, ale nedostatek oddanosti a věrnosti vůči ní mezi ně rozhodně nepatřil. Za sebou vezl i toho šíleného černokněžníka, Anddyra, který se s nikým z nich nebavil. Když o tom dívka uvažovala, došlo jí, že od chvíle, co spálili tu ruku, neřekl ještě nikomu z lidí v jejich skupině jediné slovo. Jasně, pořád si pro sebe něco mumlal a kdykoli se ho Aro zeptal na směr, neomylně ukázal kamsi do nekonečné pustiny, ale to bylo všechno.

Rora mohla jen doufat, že ten blázen ví, co dělá. Že jim ukazuje cestu pryč, jak po něm chtěli. Měla jisté pochybnosti, ale na druhou stranu musela uznat, že k té ruce je dovedl spolehlivě, což mluvilo v jeho prospěch. Stejně ji to ale štvalo. Vadilo jí, že nemá na vybranou. Měli pevně daný směr, předem určenou cestu, a ona neměla jinou možnost než po ní jít.

Natočila se v sedle dozadu a ohlédla se po koni, který běžel hned za tím jejím. Ze začátku ho všechna ta krev děsila a on se plašil, ale postupně si na ni zvykl a teď už si jí vůbec nevšímal. Bezmyšlenkovitě dával jednu nohu před druhou a přitom vypadal právě tak unaveně, jak se ona sama cítila. Potácel se a zdálo se, že se co nevidět zhroutí. Pak si Rora najednou všimla, že krvácení ustalo a jak jeli, konec rudé stopy pomalu mizel v dálce. Mohla jen doufat, že to je dobré znamení, ale jistá si tím teda fakt nebyla.

Když se v jejich táboře Scal nečekaně zhroutil a když se objevila všechna ta krev ze zranění, která ukrýval pod svými kožešinami, všichni najednou zpanikařili. A co hůř, byli jí úplně k ničemu. Jeden jako druhý. Černokněžník prohlásil, že už vyčerpal 'studnici svojí moci' až do dna a že nedokáže seslat žádné kouzlo, dokud si pořádně neodpočine. Joros jen stál na

místě a nechápavě zíral na scénu před sebou. Bylo zřejmé, že není zvyklý zajímat se o to, jestli lidi pod jeho vedením umírají. Zato merra padla na ležícího Scala, objala ho kolem ramen a začala kvílet jako nějaká podělaná vdova nebo co. Což znamenalo, že záchrana toho chudáka zbyla na ní. Sehnala co mohla, vyrobila si improvizované obvazy a těmi ošetřila hluboké rány, jak nejlíp dokázala. Nic dalšího už udělat nemohla, leda hnát sebe i ostatní co nejrychleji směrem na jih, pryč odsud, pryč z téhle zkurvené Severní pustiny.

Když ještě ošetřovala Scala, překvapil ji Aro tím, že zpod kabátu vytáhl několik metrů kvalitního provazu. Zaskočilo ji to natolik, že na chvíli přestala s tím, co právě dělala, obrátila se ke svému bratrovi a tázavě povytáhla obočí. „To Garim, víš? Pořád mi vtlokal do hlavy, abych u sebe měl vždycky nějaký lano, no,“ pokrčil zaraženě rameny, zatímco motouz rozmotával.

Rora byla příliš vyčerpaná a příliš se bála o život jejich společníka, než aby na to dokázala odpovědět. V duchu se k tomu ale pořád vracela a pomalu dospěla k závěru, že až budou v bezpečí a až bude vědět, jestli Scal přežil nebo ne, bude si se svým bratrem muset pořádně promluvit. Možná přece jen měl v hlavě trochu zdravýho rozumu. Možná přece jen během těch let dospěl, stejně jako ona.

Černokněžník si provaz vzal, aniž by zvedl oči ze země, a zahuhlal něco o tom, že umí přivázat člověka do sedla. Podle všeho nelhal. Scal se sice během dne předkláněl a postupně přepadával čím dál tím víc dopředu, takže teď už na koni spíš ležel než seděl, ale do strany se nepřeklopil. Celý bok měl od zaschlé krve, stejně jako nohu a lano, které měl kolem ní obtočené. Teklo to z něj celou věčnost. Nakonec se mu zranění ale přece jen zatáhlo a přestala z něj téct krev, nebo... Ne. Na tu druhou možnost Rora odmítala být jen pomyslet. Protože

pokud to krvácení nepřestalo proto, že se rána zatáhla, znamenalo by to, že v Seveřanově těle už nezbyla žádná krev, která by mohla téct, což by... Ne. Prostě se to nějak spravilo a hotovo.

Proto se hnala pořád vpřed. Proto odmítala zastavit. Kdyby se totiž usadili k odpočinku, měli by čas sundat tomu muži provizorní obvazy, kterými ho ošetřila, a zkontrolovat jeho stav. A pak by se to, čeho se tak bála, mohlo změnit z opomíjené možnosti v naprostou jistotu.

Ze všech sil přesvědčovala sama sebe, že je pořád ještě naživu, pravdou ale bylo, že už viděla lidi umřít i na mnohem menší zranění. Měl obrovskou ránu v boku, která začínala hned pod hrudním košem, vedla podél žeber a pak pokračovala dolů přes břicho. Byly v ní vidět kosti a další části těla, které nikdy neměly spatřit denní světlo. Dívka si pamatovala, jak Scal bojoval s ostatními Seveřany a jak ji překvapilo, že z toho vyšel bez jediné rány. Jenže to nebyla pravda. Nebyl nezraněný, jen dokázal dobře skrývat bolest. Když se pak zhroutil a ona si konečně prohlédla jeho tělo, zděsila se. Kromě díry v boku na sobě měl nespočet menších šrámů a ran. Ošetřila mu, co mohla, a pak vyrazili na cestu. A od té chvíle se nezastavili, jen usilovně hledali cestu pryč z téhle podělané... prostě cestu pryč.

Občas se stalo, že vítr na okamžik utichl. V takových okamžicích Rora slyšela merru, jak se tiše, ale vytrvale modlí. Mluvila o ohni a krbu, což uprostřed nekonečné ledové pusty znělo podivně prázdně a depresivně. Dívka sama se k Rodičům nikdy nemodlila, ale ani je neproklínala. Přinejmenším většinou. Najednou ji napadlo, že by to mohla změnit. Teď jen rozhodnout se v kterém ohledu.

Zamračená obloha i zasněžená země měly úplně stejnou barvu, takže napřed si Rora ničeho nevšimla. Ne, dokud jí

nepoklepal Aro na rameno a neukázal dopředu. Když obrátila oči naznačeným směrem, zahlédla v dálce žluté světlo. Oheň. Ještě neuhasínal, ale bylo zřejmé, že mu pomalu dochází síla.

Takže nakonec se přeci jen možná zastaví. Rora se za to nenáviděla, protože se tím přiblížila definitivnímu odhalení pravdy o tom, jestli je Scal mrtvý nebo ne. Děsila se toho. Pomalu projížděli kouřem, až se před nimi v dálce vynořila dřevěná hradba, ze které pořád ještě šlehaly plameny.

„Myslíte, že je to nějaký město?“ zeptala se svých společníků. „Nechali jsme Sever konečně za zádama?“

„Tábor,“ prohlásil potichu černokněžník. Křečovitě se tiskl k Arovým zádům a oči měl pevně zavřeně. „Zase už hoří.“

Rora si matně pamatovala, že cestou sem objeli nějaký vězeňský tábor. Taky byl v plamenech. Pokud byl tohle znovu on, tak tam hořela jiná část. Když ho měli poprvé, Scal se k němu odmítl byť jen přiblížit. Aro se tehdy začal mračit a pak prohlásil, že se mu to nelíbí. Že se kvůli tomu bude cítit špatně. Možná tam je někdo, komu by ještě mohli pomoci? Když to uslyšel Joros, škaredě se na něj zamračil a prohlásil něco v tom smyslu, že tam stejně byli samí odsouzení zločinci, kteří za nějaké zachraňování rozhodně nestojí. Tím ale jejího bratra jen pořádně naštvál. Když ještě žili v Mercettě, tak Bahňáci a vůbec všichni lidi, které znali, by byli odsouzení jako zločinci, kdyby je vojáci chytili a poslali před soud. Scal si jich nevšímal. Podle něj se to místo jmenovalo Aardanel a on spěchal, aby od něj byl co nejdál. Jako by se ho snad bál nebo co.

Pokud si vzpomínala, Aardanel minuli několik dní po tom, co opustili poslední fiateranskou vesnici. To znamenalo, že od případné pomoci pro Scala je dělí ještě několik dní jízdy. Z toho pomyšlení jí zamrazilo.

„Jak to, že to tady pořád ještě hoří?“ zeptal se Aro. Tohle

byla už od malička jeho specialita – klást hloupé otázky jen proto, aby nějak vyplnil ticho.

„Protože seš blbej,“ odsekla mu Rora. „Nehoří pořád ještě, ale už zase.“ Vždyť přesně to samé prohlásil jejich černokněžník před pár vteřinami, ne? Aro ho musel slyšet, ale nedokázal snést ticho, co po těch slovech zavládlo. Jako by nechtěl nechat chytřejší, než byl on sám, aby si mohli v klidu utřídit myšlenky... Pak se ale najednou zarazila. Bratrova otázka byla možná hloupá, ale navedla její úvahy směrem, který by ji jinak nenapadl. „Spíš by ses měl ptát, proč by někdo vypálil jedno a to samý místo dvakrát, kdyby už napoprvý pobil všechny živý a vzal si od nich, co chtěl?“

„To je snad jasný, ne? Seveřani jsou prostě odporní parchanti, co milují boj a ničení. To ví přece každý.“ Najednou se zarazil a vrhl nejistý pohled směrem ke Scalovi, ale pak pokrčil rameny a neomluvil se. To, co řekl, byla rozhodně pravda, a Scal by se s ním nehádal, ani kdyby mohl.

„Nebo třeba protože nepobil *všechny* hned napoprvý,“ pokrčila Rora rameny. Najednou cítila, že možná přece jen mají nějakou naději. „Když se ti to nepovede, budeš se vracet a útočit znova a znova, dokud je přece jen všechny nedostaneš. Protože k tomu, co před tebou schovávají, se jinak nedostaneš.“ Najednou si uvědomila, že má pěst s otěžemi sevřenou tak křečovitě, až se jí nehty zaryly do masa. „Aro, poslouvej. Tam uvnitř jsou možná pořád ještě nějakí lidi. Možná by nám mohli pomoci.“

Aro se zamyšleně zahleděl na hořící kus zdi, než pomalu přikývl. „Jo, jasně. Může bejt. Nebo by tam taky mohla bejt celá horda těch podělanejch Seveřanů, že jo.“

„To mohla,“ pokrčila dívka rameny. „Hele, poslouvej. Když jsme jeli kolem prve, chtěl ses tam zajet podívat a ujistit se, jestli bys nemohl někomu pomoci, ne? A lepší pozdě než nikdy,

ne?“ Ohlédla se přes rameno na Scalovu zhroucenou siluetu. Kněz a merra zůstali kus pozadu. Kdyby na ně zakřičela, možná by ji slyšeli, ale spíš asi ne. Pokrčila rameny. Formálně vzato byl vůdcem jejich skupiny Joros, ona ale neviděla žádný důvod, proč by měla ztrácet čas, jen aby ho nechala schválit to, co beztak hodlala udělat bez ohledu na jeho názor. Tak proč ztrácet čas?

„Zkusíme se kouknout, jestli tam najdeme někoho živýho,“ kývla na bratra. Pak pobídla svého koně patami vpřed a současně zatáhla za otěže zvířete, na kterém seděl Scal.

Než dojeli k hořící hradbě, Joros s merrou je dohnali. Jak se blížili, zahlédli, jak kolem ohně pobíhají lidé a vědry na něj házejí sněh. Pomalu, ale jistě ho dostávali pod kontrolu. Byli od nich pořád ještě daleko, ale Rora stejně od pachtících se postav zaslechla cinkání řetězů.

Plameny sice neznámé zaměstnaly natolik, že si moc nevšíмали okolí, když ale blížící se skupinu zahlédli, zareagovali až překvapivě rychle. Zahodili vědra, opřeli se zády o palisádu a vzduchem se rozlehlo několik hlasitých lupnutí. O okamžik později už na Roru a její společníky letělo několik šipek z těžkých kuší. To dívku skoro přimělo, aby patami pobídla svého koně a vyrazila pryč. První salva sice vzhledem ke vzdálenosti moc nebezpečná nebyla, ale nehodlala zbytečně riskovat.

Jenže než to stihla udělat, Joros se za ní postavil ve třmenech, dal si ruce kolem úst a hlasitě zavolal. „Zadržte, přátelé!“

Kuše se pomalu sklonily k zemi a po chvíli k nim přes zasněženou pláň dolehl drsný hlas. „Co tady chcete?“

„Máme tu raněného,“ zavolal zpátky kněz. „Hledáme příštěší!“

Lidé před nimi se semkli do hloučku a začali spolu živě diskutovat. S odpovědi si dávali na čas. Rora si nemohla pomoci a každou chvíli se obracela, aby se podívala na zhrouce-

ného Scala. Dělalo jí starosti, jak je nehybný. Jestli ještě dýchal, muselo to být tak mělce, že to nebylo vidět. Merra se zatím postavila vedle něj, položila mu dlaň na skloněnou hlavu a znovu se za něj modlila. Rora se také modlila. Za to, aby se ti zkurvení idioti z tábora už konečně rozhodli.

Konečně se dočkala. Celá skupinka pomalu vykročila směrem k nim, natažené kuše namířené a připravené k výstřelu. Celkem sedm mužů, takže víc než dost střel na to, aby se cítili v bezpečí. I tak ale postupovali pomalu a opatrně. Rora musela zatnout zuby, aby nezačala frustrovaně ječet. Konečně se zastavili kousek před poutníky a jejich vůdce kývl hlavou. „Tak kde máte toho vašeho raněného, co?“

Rora škubla za otěže a popohnala tak Scalova koně o pár kroků dopředu. Zastavil se vedle ní. Ve skupině před ní to temně zašumělo. „Seveřan,“ odplivl si jeden z nich zhnuseně.

Měla to čekat, jenže nečekala. Tak se upnula k myšlence, že musí svého společníka odvézt do bezpečí a zachránit ho, že úplně zapoměla na to, že většina Fiateranů by Seveřanovi nepomohla prostě už z *principu*. A v tomhle zapadlém koutě chladné tundry byla tahle obecná nenávisť nejspíš zakořeněná ještě o hodně hlouběji. Do pekel, Aro měl pravdu. Vždyť ten tábor před nimi nejspíš zapálili Seveřani.

Najednou si uvědomila, že je spolu se Scalem a Jorosem v čele. A že jedna z kuší míří přímo na ni, na její hrudník.

„Odjíždíte,“ prohlásil jeden z mužů temně.

Pomalu a opatrně, aby ho nikdo nepovažoval za hrozbu, sáhl Joros pod svůj plášť a vytáhl zpod něj objemný váček. Potěžkal ho v ruce a pak ho hodil na zem mezi ně a mračící se muže. Narazil do země s nezaměnitelným zvukem, jaký vydávají zlaté mince. Rora si v tu chvíli matně uvědomila, že ten chlap je schopný vytáhnout hotovost pokaždé, když je potřeba, a uložila si to do paměti pro pozdější využití. Teď ale měla

jiné starosti. „Přístřeší na jednu noc,“ prohlásil Joros klidně a sebejistě, jako by byl zvyklý, že ho lidé automaticky poslechnou. „Toho Seveřana se nemusíte bát. Není ve stavu, aby mohl představovat nějakou hrozbu.“

„Až chcípne, tak už rozhodně nebude.“

Rora zahlédla, jak se Joros začíná tvářit podrážděně. Bylo jí jasné, že se chystá udělat něco opravdu hloupého, což znamenalo, že co nevidět na ně začnou střílet. Nenápadně vyháklala nohy z třmenů a začala hýbat prsty, aby z nich zahнала ztuhlost. Při troše štěstí bude mít čas použít svoje vrhací nože.

Najednou se kolem ní protlačila na svém koni merra, hlavu hrdě vztyčenou a ve spálené tváři přezíravý výraz. „Máte tady kněze?“

Muži překvapeně zamrkali, protože její žlutý plášť ji označoval za kněžku. Chvilí trvalo, než se vzpamatovali, ale nakonec jeden z nich zdráhavě přikývl. „Jo. Je tady náš parro.“

„Teď nás k němu odvedete,“ prohlásila Vatri tónem, který nepřipouštěl námitek. Ne že by to bylo potřeba. Jen naprostý idiot by se pokoušel hádat s kněžkou. Jenže ti chlapi před nimi se nehýbali, jen se po sobě nejistě dívali, přešlapovali a vypadali zaraženě. Zjevně čekali, kdo se chopí vedení, když se jim celá situace tak najednou vymkla z rukou. Konečně se všichni najednou otočili a šouravě zamířili zpátky do tábora. Rora a její společníci je následovali.

Joros kývl na Anddyra a ukázal bradou na nyní zapomenutý váček s penězi. Černokněžník poslušně seskočil z koně a odklusal pro něj, a pak se pěšky plahočil za ostatními hlubokým sněhem.

Když dorazili k Aardenel, byl už požár uhašený. Jeden z kušijníků se oddělil od skupiny a spěchal napřed, nejspíš aby ohlásil, co se stalo. A taky aby připravil obyvatele tábora na příjezd jednoho z nenáviděných Seveřanů. Rora se opatrně

rozhlédla a když se ujistila, že si jí nikdo nevšímá, pokradmu vytáhla jednu ze svých dýk, co měla za pasem, a vsunula si ji do rukávu. Přitom opatrně pohladila zbytky modrého kamene, zasazeného do jejího jílce. Byl to zvyk z minulosti, kterého se nedokázala zbavit, i když rozbité hrany byly nepříjemně ostré.

Nebyla nijak nadšená z představy, že by se měla postavit celému vězeňskému táboru jen s pár dýkami v rukou, ale raději by se do země propadla, než aby se vzdala bez boje.

Když se rozhlédla kolem, uvědomila si, že místní jsou pořádně tvrdí lidé. Nejspíš ještě tvrdší než byli v době, kdy je sem poslali. Když vás dostali a odsoudili – a když vás už jednou dostali, tak vás i odsoudili, tím jste si mohli být jistí –, dostali jste na vybranou: provaz, nebo pracovní tábor. Daleko na jihu se ta volba zdála být snadná. Práce znamenala, že budete žít, a to se přece počítá, ne? Jenže při pohledu na lidi kolem si tím najednou už nebyla tak jistá. Všichni muži i ženy, které mījela, měli do levé tváře vyřezaný kříž odsouzence. Spousta z nich měla řetězy na zápěstích nebo na nohou. A všichni do jednoho měli v očích mrtvější pohled, než jaký vídala na tvářích oběšenců.

A děti... Ty byly ze všeho nejhorší.

V Kanálech děti jedly jen to, co si dokázaly nakrást nebo odpracovat, což obvykle nebylo mnoho. Štěňata – děti dost schopné na to, aby si vysloužily ochranu některé ze smeček – na tom byla o něco líp, ale i ona dostávala převážně zbytky. Jenže tady bylo zřejmé, že ti nejmenší mají prostě smůlu. Nebyl tu nikdo, kdo by je chránil, a nebylo tu nic, co by mohly ukrást nebo si odpracovat. V propadlých očích měly prázdné pohledy a všechny do jednoho vypadaly, že stojí na prahu smrti vyhladověním.

Zdálo se, že cestou k místnímu parrovi museli projít snad celý tábor a podívat se do každé vyhublé tváře, co jich tu jen

bylo. Konečně ale stáli před prostou kaplí, která se od ostatních budov kolem lišila jen symbolem slunce pověšeným nade dveřmi. Kněz na ně už čekal, třel si zmrzlé ruce o sebe a občas si do nich dýchl. Byl tak malý, že se skoro ztrácel v kožešinovém plášti, který měl přehozený před svoji rudou sutanu. Byl to takový ten nervózní typ člověka, kterému se kapsáři ze zásady vyhýbali, protože si každou chvíli kontroloval peněženku, jestli ji pořád ještě má u sebe.

Vatri na něj vrhla jediný povýšený pohled, po kterém se muž vyděšeně přikrčil a pak se jako o překot vrhl k dveřím, aby jim je otevřel. Museli spojit všechny svoje síly – odsouzenci ani jejich strážní s kušemi ruku k dílu zjevně přiložit nehodlali –, aby dostali Scala dolů z koně a pak dovnitř do kaple, kde bylo přeci jen o trochu tepleji než venku. Hlavní zásluhu na tom měl věčný oheň, hořící v kovové míse uprostřed místnosti.

Nebylo to sice nic moc, ale za daných okolností to muselo stačit.

Položili raněného na zem a začali z něj opatrně sundávat zakrvácené obvazy. Parro stál hned za nimi. Za celou dobu jim neřekl jediné slovo, ale najednou se začal hlasitě modlit.

„Potřebuju vodu,“ oznámila mu Vatri stroze a tím přerušila jeho mumlané litanie. Muž přikývl, zjevně nadšený představou, že se alespoň dočasně dostane pryč, a rychle odběhl.

Látka, kterou Scalovi přitiskla k boku, byla plná tmavě hnědé zaschlé krve, ale když ji strhli, objevila se jasně červená barva. Opatrně ho omyli. Parro se zoufale modlil, zatímco voda, kterou přinesl, měnila barvu. Napřed na růžovou, pak na tmavě rudou a nakonec na hnědou.

Když odstranili všechny strupy, ukázalo se, že velká rána se místy už pomalu zatahuje, ale jinde byla pořád ošklivě rozšklebená. Scal měl v sobě pořád ještě dost krve na to, aby mohl krváct, což bylo dobré. Na druhou stranu jí už ztratil neuvě-

řitelné množství, což dobré rozhodně nebylo. Rora se musela kousat do rtů, aby měře nepoložila otázky, ke kterým se tak upínala a kterých se současně k smrti bála. *Je už pro něj příliš pozdě? Neměla jsem zastavit dřív? Neměla jsem něco udělat, aby tak dlouho nekrvácel do sněhu? Neměla jsem se rozhodnout jinak...?*

„Potřebuju čistou látku,“ zamračila se Vatri na kněze, když skončila s prohlídkou Seveřanových ran. „A nějakou pálenku.“ Počkala, až kněz odejde, a pak natáhla ruku k Roře. „Taky potřebuju nůž,“ prohlásila, oči upřené do země.

Dívka vytáhla dýku s modrým kamenem v jílci z rukávu a zachmuřeně přikývla. Dobře věděla, co se od ní chce. Když zasouvala čepel mezi hořící uhlíky věčného ohně, cítila se podivně odtažitě a nezúčastněně.

Vatri zatím nalila půl lahve pálenky na zející ránu. Pak Anddyr a Aro přidrželi Scala přitisknutého k zemi pro případ, že by se probral, Rora jemně stáhla rozšklebené okraje rány co nejbliž k sobě a kývla na merru. Ta sklonila hlavu a neuvěřitelně dlouho se modlila, než se konečně zvedla, zabalila si ruku do kusu látky a pak vytáhla nůž z ohně.

Scal se nevzbudil, ani když přitiskla rozžhavené ostří na jeho břicho, což bylo skutečné požehnání. Kněžka podržela dýku na místě po dobu jednoho nádechu, a pak ji odtáhla, jen aby ji přitiskla o kousek dál. Místnost zaplnil pach spáleného masa. Aro si přitiskl ruku na ústa a vyběhl z kaple jako vyděšený zajíc. Parro se usilovně modlil a hlas mu přitom přeskakoval strachem.

Vatri potřebovala dýku nažhavit celkem třikrát, než byla hotová, a na závěr ještě celou seškvářenou ránu polila zbytkem brandy. Pak bez jediného slova kývla směrem k obvazům, které jim parro přinesl, zvedla se a vyšla ven do zimy. Rora zaslechla, jak tam zvrací.

S Anddyrovou pomocí se jí postupně podařilo Scala obvá-
zat. Všechna ostatní zranění vypadala dobře, a dokonce se už
zatahovala, takže nebylo potřeba víc, než je očistit od zaschlé
krve. I tak s tím byla spousta práce, a když se v jedné chvíli
Rora rozhlédla po Jorosovi, jestli by jí třeba nepomohl, zjistila,
že i on je pryč.

Místní parro byl zjevně překvapený, když si všiml sluneční-
ho kotouče pověšeného na Scalově krku. Rora se mu nedivila.
Vždycky si myslela, že se Seveřané budou starat o Rodiče asi
stejně jako ona – takže vůbec. Zjevně se mýlila. Kněz se ale po
tom odhalení modlil o poznání vroucněji, a dokonce to znělo
i upřímně, tak si nestěžovala a pokračovala ve svojí práci.

Když bylo po všem, opřela se dívka zády o zeď a konečně
si dovolila odpočinout. Pro Scala udělala, co mohla. I když
možná už bylo příliš pozdě.

2. KAPITOLA

Vidět sice bylo, ale přesto Keirovi připadalo, že kolem něj panuje temnota větší než za bezměsíčné noci. V tlumené rudé záři, která vyplňovala jeskyni, nebylo žádné teplo, zato stíny díky ní vypadaly jako hustá krev.

Kdysi dávno mu Pelir vysvětlil, že dobrovolná slepota obdaří věřící jiným, speciálním druhem zraku, který jim umožní vidět skutečnou podstatu věcí. Keiro ale obětoval jen jedno oko, protože pak ztratil odvahu, a tak jeho jedinou odměnou byla ztráta prostorového vnímání. Přemýšlel, jestli by to něco změnilo, kdyby tehdy dokončil, co začal. Jestli kdyby měl dost síly, dost víry na to, aby si ledovým rampouchem vypíchl obě oči – jestli by pak za touhle zlověstnou rudou září viděl něco jiného. Něco víc.

Jenže to se nikdy nedozví. A tak ležel na zemi a třásl se děsem, jak v něm doznívala ozvěna Fratarrových výkřiků. Pořád ještě cítil, jak mu ten křik rozechvívá tělo i kosti, jak proniká do všech jeho nervů, kde pálil jako oheň. Teď se postupně utišil. Jekot se změnil ve vzlykání prokládané těžkým oddechováním. Zvuky přicházely a odcházely jako vlny neviditelného moře, jako tlukot srdce samotné země. Uklidňující šepot *mravigi* někdy během toho záchvatu utichl. Místo něj se podzemním prostorem neslo jen nepříjemné šustění, jak se

kůže třela o kůži. Jak ohořelé maso, spálené před dávnými časy, hladilo čerstvě spálenou ruku.

A Keiro ležel na zemi, trásl se a modlil se ke svým bohům, k Dvojčatům.

Neměl tušení, kolik uplynulo času od chvíle, kdy to celé začalo. Neměl tušení, jak dlouho tady, v jeskyni ukryté hluboko pod zemí, sledoval, jak se jeho bůh probouzí do příšerné bolesti, jen aby znovu omdlel a znovu se probudil a tak pořád dokola. *Mravigi* uprchli hned při prvním výkřiku a nechali Keira s božskými Dvojčaty samotného. Teď ale najednou ucítil na rameni jemný dotyk, a když se ohlédl, spatřil v rudé temnotě dvě zářící oči barvy žhnoucích uhlíků. „*Je čas, abys odešel,*“ zašeptalo stvoření tak tiše, že si nebyl jistý, jestli ho opravdu slyšel.

Přesto ale poslechl. Zvedl se do kleku, rukama se opřel o zem a následoval rozdvojený ocas svého průvodce. Bílé a černé šupiny na něm se leskly jako hvězdy na noční obloze a vydávaly jemnou záři – dost silnou na to, aby Keiro tak akorát viděl svoje dlaně jako temné stíny pohybuující se na černém pozadí země. *Mravigi* byli dlouho považováni za vyhynulé. Věřilo se, že je Rodiče spálili spolu s jejich domovinou na prach a popel. Jenže navzdory vší pravděpodobnosti se jim podařilo nějak přežít. Byli tu, a bylo jich hodně. Jen se jim teď říkalo Děti hvězd.

V tu chvíli bylo jednodušší myslet na *mravigi* než na Dvojčata.

Keiro a Dítě hvězd už byli skoro venku z podzemního sálu a rudá záře božského pohledu za jejich zády pomalu bledla, když se místností najednou rozlehl chraplavý ženský hlas. „Nezapomeneme na tebe.“

Keiro neměl na vybranou. Musel se otočit a podívat se na ně – na Dvojčata, která jejich Rodiče před stovkami let zapu-

dili, svrhli z nebes a připoutali k tomuhle místu na zbytek jejich věčných životů. Byli tu, protože neměli na vybranou. Usínali a zase se budili podle nějakého nepochopitelného schématu. Právě teď Sororra držela svého bratra v náručí a kolébala jeho poničené tělo, zatímco on podle všeho spal. Pohled na něj byl příšerný. Keiro za svůj život viděl celou řadu vyobrazení toho, jak by mohl Fratarro vypadat. Jaký by mohl být po tom, co mu pád z nebes oderval údy od těla. Ale i ty nejnechutnější představy zvrácených umělců dalece zaostávaly za realitou. Jeho kůže byla celá ohořelá a zčernalá a ze zbytků rukou a nohou mu vytékal krvavý ichor, který na nich vytvářel neustále se loupající strupy. Jedinou výjimkou byla levá paže, kterou na místě drželo několik neumělých stehů. Jenže tohle všechno ještě překonávala rána v jeho hrudníku, ze které trčel ostrý černý kámen, na němž byl nabodnutý, a která neustále silně krvácela.

A to celé jen jako trest za to, že si dovolil vytvořit něco krásného.

„Nezapomeneme, že ty jsi byl první, kdo nás našel,“ pokračovala Sororra po dlouhé odmlce. Její pohled přitiskl Keira k podlaze, neschopného pohybu. „Povoláme tě zpět, až tě budeme potřebovat.“ Ještě chvíli se na něj dívala, a pak ho konečně propustila, když se její oči stočily zpátky k zmračenému torzu jejího bratra.

Dál ho sledoval jiný pár rudých očí. Patřil Strazovi, prvnímu mezi svými, největšímu bílému *mravigi*, který ležel na zemi u nohou Dvojčat. Jeho pohled mluvil o neuvěřitelných znalostech a hlubokém pochopení světa. Nebylo divu, protože tohle stvoření bylo téměř stejně staré jako oba bohové, které střežilo.

Keiro se otřásl a raději se otočil, aby následoval svého průvodce pryč. I pak ale cítil Strazův pohled, jak ho sleduje.

Věděl, že cesta zpátky na povrch byla dlouhá, ale skoro nic

si z ní nevybavoval. Zatímco se jeho tělo plazilo úzkými tunely, které se kroutily tam a hned zase zpátky, jeho mysl se toulala. Když se pak nadechl čerstvého vzduchu, překvapilo ho to tak, že klopýtl a spadl zpátky do tunelu.

Několik dalších hodin pak prostě seděl na svahu kousek od východu, kolena přitažená k bradě, a zíral na noční nebe. Jeho průvodce, jedno z Děti hvězd, tam sedělo s ním, tiché a nehybné, a záře jeho šupin zrcadlila oblohu nad nimi.

„Vážně nevím,“ prohlásil konečně Keiro nahlas. Mluvil přitom k obloze i k *mravigimu* vedle sebe. „Ne, vážně nevím, jestli jsem v ně někdy skutečně věřil. Nepřišlo mi to podstatné. Zdálo se mi, že hlavní je ta myšlenka, která přicházela s nimi a která byla obsažená v legendách. Problém je, že většina legend se nezakládá na pravdě.“ Sklopil oči a pohlédl na stvoření po svém boku. Tvor ho upřeně pozoroval. „Chtěl jsem věřit. Chtěl jsem, aby byli skuteční. Znamenalo by to, že bojuju za správnou a spravedlivou věc. Že mám pravdu, když se snažím zachraňovat životy těch dětí. Opravdu, chtěl jsem věřit. Ale nejsem si jistý, jestli jsem někdy skutečně věřil.“

„*Nebyl bys tu,*“ odpověděl mu *mravigi* svým zvláštním hlasem, „*kdybys skutečně nevěřil. Pravdou však zůstává, že srdce ví často víc než mysl.*“

Keiro znovu zvedl tvář k nebi. V hlavě mu divoce vířily myšlenky, ale nedokázal je zachytit a převést do slov, tak raději mlčel. Celý svůj život strávil na cestách a viděl ze světa víc než jakýkoli jiný člověk. Viděl věci krásné i odporné, viděl život i smrt. Viděl toho víc, než by dokázal slovy popsat, ale ve srovnání s událostmi poslední noci to všechno bledlo. Setkal se se svými bohy. Mluvil s nimi. Zjistil, že jsou skuteční. Našel *mravigi*, tvory, které kdysi s láskou vytvořil sám Fratarro. Tvory téměř stejně staré jako lidstvo samo. Ale hlavně – našel svoje vykoupení.

Najednou na holeni ucítil ostré píchnutí a vykřikl, i když spíš překvapením než čím jiným. Na koleno mu vyběhlo malé, šedé stvoření, ne větší než jeho dlaň. Mrklo na něj svýma rudýma očima a pak začalo příst.

„Cazi,“ napomenulo tu věc velké Dítě hvězd, sedící hned vedle. Maličký *mravigi* si ho ale nevšímal a zvědavě očichával člověka, na kterém seděl. Vzpomínky na všechno, co se stalo dole pod kopcem, měl Keiro rozmazané, ale tohohle maličkého si pamatoval. Cazi se ho vůbec nebál, naopak.

„*Mládí je časem zvědavosti a objevování,*“ prohlásil ten velký omluvně. „*A tenhle je obzvláště chytrý.*“

Keiro přikývl a opatrně, pomalu natáhl ruku směrem ke Cazimu. Maličký *mravigi* ji sledoval, ale nijak na ni nereagoval, dokonce ani když se jemně snesla na jeho záda. „On má křídla,“ prohlásil Keiro překvapeně. Cítil je pod svojí dlaní. Byla kraťounká a tenčí než list papíru, ale byla tam. Podle legend stvořil Fratarro *mravigi* pro létání. Oni se pak vznášeli po obloze nad jeho rájem a jejich křídla se leskla ve světle hvězd. Jenže Keirův společník a všechny ostatní Děti hvězd, které viděl v podzemí, je postrádali.

„*Ano,*“ odpověděl mu tvor vedle něj tak tiše, že ho skoro ani nebylo slyšet. „*Skutečně je to tak. Má křídla.*“

Nějakou dobu pak tiše seděli vedle sebe, zatímco Cazi běhal po Keirově ruce, schovával se mu ve vlasech a očichával jeho prázdný oční důlek. Měsíc zatím pomalu končil svou pouť nebem a obzor na východě začal pomalu světlát. Rodil se nový den, stejný jako všechny předchozí. Stejný, i když se toho během uplynulé noci tolik změnilo. Hvězdné šupiny velkého *mravigi* postupně tmavly a ztrácely lesk, až byly stejně šedé a nevýrazné jako šupiny Caziho. Náhle se tvor elegantně zvedl a zatočil se.

„*Musíme už jít. Sluneční světlo je nám nyní zapovězeno.*“

Najednou si byl Keiro jistý, že jeho společník není on, ale ona, i když neměl tušení proč nebo jak na to přišel. Podívala se mu vážně do očí a pokračovala. *„Až nás pro tebe pošlou, přijdeme. A kdybys snad něco potřeboval, přijď na toto místo a zavolej mě. Přijdu. Jmenuji se Tseris.“*

„Rád tě poznávám, Tseris,“ uklonil se Keiro formálně. V duchu se styděl, že se jí na jméno nezeptal už dávno. „Bylo mi ctí se s tebou poznat. Skutečně velkou ctí. Já... Doufám, že se ještě setkáme. Mám tolik otázek.“ A žádnou z nich se jí neodvážil položit během těch dlouhých hodin, co tu spolu seděli. Vycházející slunce jako by rozehnalo mlhu, která mu zastírala mysl, a on se teď cítil jako hlupák, že promarnil takovou příležitost. „Mohla bys — au!“ Keiro instinktivně ucukl rukou. Cazi, který se mu před okamžikem zakousl do měkké kůže mezi palcem a dlaní, vykvikl a spadl do trávy. Převrátil se na tlapky a během jediného úderu srdce zmizel v kopci. Tseris ale dál seděla na svém místě a sledovala, jak si muž před ní strká krvácející ruku do pusy. Nebylo to nic vážného, jen malý půlkruh drobných ranek, ale stejně to bolelo jako čert.

„Všechny tvoje otázky budou včas zodpovězeny, Bohůsynu. Dozvíš se vše, ať už po tom budeš pátrat či ne.“ S tím ho opustila a zmizela v zemi stejnou neviditelnou dírou, kterou před tím použil i Cazi. Keiro na kopci osaměl.

Slunce bylo už z půlky nad obzorem, když se konečně zvedl na nohy. V hlavě měl pořád ještě zmatek, ale zůstat dále na místě by mu nijak nepomohlo. Otočil se zády ke slunci a krátce se pomodlil, jediné oko upřené na zem pod svýma nohama.

Byla to prostá litanie, v níž žádal Dvojčata, aby vedla jeho kroky.

Prostá, ale upřímná.

* * *

Yaket už na něj čekala. Když na ni Keiro narazil pod kopci, tvářila se jednoooká stařena neobvykle vážně.

Zastavila ho rozhodným pohybem ruky, když byl nějaké dva kroky od ní. „Nebudu se tě ptát, kde jsi dneska v noci byl,“ prohlásila. „Není mi určeno, abych to věděla. Mně ani nikomu jinému. Tato noc přinesla věci, které máš znát jen ty.“

Keiro v tu chvíli pocítil příšerné zklamání. Doufal, že by se od ní mohl dozvědět odpovědi na všechny ty otázky, které tak hloupě nepoložil Tseris. Jenže výraz té vráscité tváře před ním nedával žádný prostor pro smlouvání a kompromisy.

„Jsou věci, o kterých se zkrátka nemluví,“ pokračovala odhodlaně, když si všimla jeho váhání. „Protože kdybys je zkusil vyjádřit slovy, pošpinil bys tím samotnou jejich podstatu. Některá tajemství jsou příliš cenná, než aby je bylo možné sdílet.“ S tím se k němu otočila zády a pomalu vyrazila směrem k místu, kde tábořil její kmen.

A Keiro si najednou uvědomil, že chce znovu putovat. Tu touhu v něm probudily nejspíš podzemní tunely, kterými se v noci plazil. Teď toužil mít před sebou cestu vedoucí až někam za obzor. Mít před sebou znovu celý svět. Byl stvořený pro věčné putování. Jeho srdce a jeho nohy byly propojeny a na tomhle místě už strávil až příliš mnoho času. Nekonečné Pláně nebyly jeho domovem a Tuláci nebyli jeho rodinou. Nepatřil na toto místo ani mezi ně.

Jenže... Jenže tady byli pohřbení jeho bohové. Dvojčata, po staletí ztracená a uvězněná a nyní znovu nalezená. Nedokázal si představit, že by je měl opustit. Aniž si to uvědomil, ocitl se v pasti, a teď z ní už nemohl ven. Držela ho za nohu, jako past zajíce, a nedávala mu možnost utéct.

Neměl na vybranou. Pomalu se vracel ke kmeni, jen co noha nohu mine, a dorazil tam až dlouho po Yaket. Děti ho uvítaly stejně nadšeně jako vždycky už od chvíle, kdy se mezi Tuláky

objevil poprvé. Poret, milá a laskavá Poret, která ho tak obdivovala, mu přinesla půlku pečené křepelky. Stará Yaket seděla u ohniště, jež bylo pečlivě zabezpečené, aby se plameny nevy-mkly kontrole, a moc si ho nevšímalá. Když na něj ale přeci jen pohlédla, byla její tvář i nadále plná nevyřčených tajemství, ale v jejím pohledu byl také úsměv a porozumění.

Keiro si najednou uvědomil, že ze všech pastí, do nichž mohl padnout, je právě tahle tou jedinou, se kterou by se mohl smířit.

Když slunce zapadalo za obzor, muži se vrátili z lovu. Přinesli různé ptáky a zajíce, kteří se nyní pekli nad ohni. Přinesli také tvrdé ořechy, ty zahrabali mezi žhavé uhlíky, a nějaké bobule a kořínky, které to celé ochutily.

Jak obloha postupně temněla, obíral Keiro poslední kostičky. V tu chvíli se k němu na nějaký neslyšitelný signál obrátili oči všech přítomných.

Už ho neprosili o konkrétní příběhy. Za tu dobu, co mezi nimi žil, jim už odvyprávěl všechny jejich oblíbené, stejně jako ty ostatní, které slychali celý svůj život od Yaket. Ne, poslední dobou ho prosili o nějaké *nové*. Jiné. Prosili ho, aby mluvil o světě mimo nekonečnou prérii. O světě, který byl dál, zatímco oni zůstali ukrytí ve svých Pláních. Keiro o tom často přemýšlel – proč vlastně tihle lidé, ze své přirozenosti neuvěřitelně zvědaví a lační dobrodružství, nikdy nevyrazili do světa, aby si sami vytvořili svoje vlastní legendy. Teď měl konečně pocit, že jejich rozhodnutí začíná chápat.

Nedobrovolně přijaté Keirovo tajemství se zoufale toužilo dostat na svobodu. Měl chuť jim ho vykřičet do tváří. *Moji bohové jsou skuteční! Viděl jsem je, plakal jsem s nimi a pochopil jsem díky nim pravdu o tomhle světě.* Jenže přímo před ním, kousek za ohništěm, seděla Yaket a dívala se na něj. Její

rty se usmívaly, ale její mléčné oko v sobě mělo němou výtku, jako by přesně věděla, co se mu honí hlavou.

„Eremorijskou poušť jistě znáte,“ prohlásil konečně a při těch slovech si přetáhl přes zdravé oko pásku. Mezi Tuláky to zašumělo, částečně vztekla, částečně vyděšeně. Eremori byla kousek na jih od Plání a občas se stalo, že některé obzvlášť silné bouřky donesly její horký vzduch a písek až hluboko do travnatého moře. Tuláci se jí báli a současně ji i nenáviděli. „Panuje tam horko jako na samotném slunci a její písek dodneška pálí vzpomínkou na příšerný hněv Rodičů. Ale ne vždycky to tak bylo. Kdysi tam nebyla žádná poušť. Před dávnými časy to byla krajina plná krásy, lásky a radosti. Krajina stvořená Fratarrem. Stromy tam rostly do výšky dvaceti dospělých mužů i více, a z jejich větví visely nádherné květiny jako záclony. Řeky zpívaly ve svých korytech a jejich píseň se rozléhala celou zemí.

Jenže tam nebyl nikdo, jehož noha by zanechávala stopy v mechu, jehož ruka by udržovala a zveličovala boží dílo. Nebyly tam hlasy, které by se mohly připojit k písni řek. Nebyl tam jediný tvor, který by mohl obdivovat krásu neuvěřitelných zázraků. A tak se Fratarro oděl svojí mocí a láskou a začal tvořit nohy a ruce a ústa a oči. Když skončil, největší a nejúžasnější z jeho výtvorů vzlétl k obloze.

Straz, první z *mravigi*, roztáhl svá mocná křídla. Bylo to, jako by se nebe roztrhlo a bylo skrz něj vidět noční oblohu, i když bylo poledne. Svět byl tehdy ještě mladý a v noci bylo nebe černé. Stejně černé jako *mravigiho* šupiny. Straz s radostným výkřikem vzlétl nad stromy a Fratarrovo srdce vzlétlo s ním. Úžasný tvor pak létal nad rájem, který jeho bůh stvořil, zpíval radostné písně s řekami, a obdivoval a zveličoval jeho dílo. Ale hlavně z celého srdce miloval vše, co měl kolem sebe.

Ale přes všechnu tu radost byl Straz osamělý. Fratarro byl unavený jeho věčným zájmem a povídáním. Neměl sílu ani čas,

aby mu dělal dnem i nocí společnost. Nakonec vytvořil náhrdelník ze zářících kamenů a dal ho Strazovi na krk. Byl krásný a hřál a ukrýval v sobě Fratarrovu lásku. Když tak bůh učinil, uložil se ke spánku. Straz znovu osaměl, protože Sororra, která vždy střežila svého bratra ve spánku, neměla jeho schopnost stvořit něco z ničeho.

A tak Straz odešel...“ Keiro klesl hlasem a odmlčel se. Tuláci kolem něj se naklonili dopředu, plní očekávání, a viseli mu na rtech, aby jim neuniklo ani slovo z toho, co řekne dál. „Zářící náhrdelník mu visel kolem krku a svojí váhou mu připomínal, kdo mu dal život i lásku – ale Straz přesto dál pátral po společníkovi, po kterém tak toužil.

Letěl do zemí, které stvořili Rodiče, ale v nich našel jen lidi. Kromě nich tam byla i další stvoření, ta se mu ale v ničem nepodobala, a když se k nim přiblížil, vždycky uprchla. A když se zkusil přiblížit k lidem, házeli po něm naostřenými holemi. Po nějaké době pochopil, že v těchto krajích to, co hledá, nikdy nenajde, a tak letěl dál a zemi Rodičů nechal daleko za zády.

Letěl dál, ale hlavně výš a výš, výš než se kdy v minulosti odvážil. Letěl ke slunci, které zářilo a hřálo stejně jako kameny na jeho náhrdelníku. Ale slunce před ním uprchlo a ukrylo se, stejně jako předtím lidé, a spolu s ním zmizelo i světlo. Tak se stalo, že se Straz ocitl v naprosté tmě, v první noci tohoto světa, a ať se snažil sebevíc, nedokázal z ní najít cestu domů.

Byl sám a opuštěný a bez slunce mu byla zima. Stočil se do klubíčka kolem největšího zářícího kamene, jediného zdroje tepla, který měl. Stočil se do klubíčka a plakal pro lásku svého boha, kterou tak bláhově opustil.

Straz byl ale Fratarrovým největším dílem a měl v sobě ze svého stvořitele víc, než by ho kdy napadlo. Měl totiž i jeho schopnost tvořit. Nedokázal sice vykouzlit světy nebo tvory,

dokonce ani hory nebo pohoří, ale malou jiskřičku té moci v sobě přesto měl. Právě dost na to, aby ji zachytil za zářící kámen na svém krku a začal ho s její pomocí natahovat a zvětšovat stejně, jako když umělec fouká sklo. Kámen byl stále větší a větší a větší... Až byl dost velký na to, aby se do něj vešel jeden osamělý a vyděšený *mravigi*.

Straz se v něm ukryl, protože věděl, že kdyby se slunce vrátilo, nedokázal by odolat jeho hroznému žáru. Ale ukrytý ve svém kameni a s Fratarrovou láskou jako štítem si byl jistý, že to dokáže.

Když byl hotový, stočil se do klubíčka a usnul.“

V kruhu Tuláků vládlo naprosté ticho. Nikdo ani nedýchal, jak napjatě čekali na pokračování příběhu. Keiro pomalu zvedl svoji tvář k měsíci. Sice ho přes černou pásku neviděl, ale stejně nějak věděl, kde právě je. „A bezcitné slunce se skutečně vrátilo a když objevilo spícího *mravigi* ukrytého v zářící kouli, vrhlo se k němu. Zkusilo na něj zaútočit žhavým světlem, zkusilo ho utopit v absolutní temnotě, ale všechno marně. Zářící kámen a láska jeho boha Straze chránily. Třicet dní a třicet nocí se slunce pokoušelo k osamělému tvorovi dostat, ale neuspělo. A pak konečně, když přišel jedenatřicátý den, zářící vejce puklo a Straz z něj s mocným výkřikem vylétl ven.

Když roztáhl křídla, zjistil, že se změnila. Stejně jako on sám. Jeho kdysi černé šupiny byly po nekonečných útocích slunce dokonale vybělené a celý zářil, snad stejně jasně jako Fratarrova láska, která ho celou dobu chránila. Když to slunce vidělo, vyděšeně uprchlo, ale Straz nyní viděl skrz temnotu a daleko pod sebou spatřil zemi, kterou kdysi tak bláhově opustil. Radostí mu poskočilo srdce, ale věděl, že musí udělat ještě jednu věc, než bude moc vyrazit zpátky domů. Posbíral roztržštěné zbytky zářícího kamene, který ho zachránil před sluncem, a rozházel je po noční obloze, aby už nikdo nemusel

bloudit slepý ve tmě tak, jako kdysi bloudil on. Aby Fratarrova láska zářila na všechny tvory na zemi.

Ten největší a nejzářivější úlomek ale nerozhodil s ostatními. Místo toho si ho ponechal a znovu na něj použil svou moc tvořit a přeměnil ho, aby byl stejně velký jako vejce, které ho tak dlouho chránilo. Když byl hotov, usadil ho na noční oblohu a nechal ho tam slunci jako věčnou připomínku všeho, co se stalo.

Když s tím byl hotový, konečně se mohl vrátit zpátky domů. Roztáhl svá nová křídla a letěl noční oblohou prozářenou miriádou drobných světel zpátky k Fratarrovi.

Společně pak Straz a obě Dvojčata sedávali ve svém ráji, pozorovali nebe plné mihotavých hvězd a sledovali měsíc, jak jím pluje. Dívali se a v duchu všichni tři chápali, že je to stejně krásné jako všechny ty věci, které vytvořil sám Fratarro.“

Keiro se odmlčel a zhluboka se nadechl, aby zahnal knedlík, který se mu usadil v krku. Stejně jako mnoho jiných legend, i tahle končila připomínkou toho, co Rodiče ve svém vzteku svým dětem vzali: V tomhle případě příběh pokračoval tím, jak Patharro spálil všechny *mravigi*. Jak je zabil jen za to, že vůbec existovali. Jak okradl svět o jejich krásu. Keiro přesně věděl, co má říct, ale nemohl se donutit, aby to vyslovil nahlas. Ne když teď věděl, že to není pravda. Ticho se protahovalo a napětí mezi posluchači neustále narůstalo. Nakonec to několik nejmladších dětí nevydrželo a začalo se dožadovat pokračování.

A Keiro jim vyhověl. Přece jen, připomněl si v duchu, jsem přece *vypravěč* příběhů, ne jejich tvůrce. Začal, napřed neohrabaně a nejistě... ale pravda z něj nakonec vytryskla, stejně čistá a jasná jako světlo měsíce na noční obloze. „Straz se už nebál slunce, i když vypadalo děsivě... I když bylo naplněno Matheřinou svatou mocí. Nebál se ho, protože věděl, že Fratarrova

láska ho ochrání. Mocný Straz, který vytvořil měsíc a hvězdy... totiž odhalil skrytou pravdu. A to tu, že slunce není ani zdaleka tak mocné, jak si všichni mysleli. Ukryl se před ním do svého zářícího kamene a usnul. Slunce ho proto považovalo za slabého, ale víc se mýlit nemohlo. Straz totiž pochopil jednu věc. Pochopil, že s dostatkem trpělivosti a dostatkem času jde porazit každého. I kdyby to bylo samotné slunce.“

Mezi Tuláky to zašumělo. Tázavě se na sebe dívali a přemýšleli o novém konci, který právě slyšeli. Šířily se mezi nimi různé domněnky a spekulace.

Keiro se s úsměvem protáhl, spokojený sám se sebou. S tím, jak se mu podařilo neporušit svůj závazek a přitom svým posluchačům naznačit, co je jejich pravým údělem. Hluboko uvnitř věděl, že si zaslouží znát pravdu, nebo ji aspoň tušit, i když Yaket s ním podle všeho nesouhlasila. Když si stáhl pásku, která mu zakrývala zdravé oko, měla strnulý a napjatý obličej a její mléčně bílé oko se na něj chladně dívalo.

Nebylo v něm ani porozumění, ani světlo.

3. KAPITOLA

Už zase chumelilo. Sníh vířil ve větru a bodal do kůže jako ledové jehličky. Věděl, že je to jen sen, ale jedna věc byla vědět a druhá s tím něco dělat. Takhle to jen odsunulo jeho strach hlouběji do podvědomí. Nenáviděl ho. Byl jako živé stvoření, které se mu prokousává břichem. Ze svého prvního života si nic nepamatoval, o to jasněji si ale vybavoval, co přišlo po něm: sníh, vánice a nekonečné putování. A strach. Jeho nejstarší vzpomínka byla ostrá jako dýka. Nerad na ni myslel, jenže tenhle sen mu nedával na vybranou. Nutil ho, aby ji prožil znovu.

Ve snu byl znovu dítětem, ale už jako malý byl stvořením ledu. Pokožku měl tvrdou a tuhou, jako by to byla vyvařená kůže ledního medvěda. Vařící krev mu proudila horkými žilami. Necítil chlad, ale přesto mu byla zima. Nepocházela ale z okolního prostředí, ale odněkud z něj. Mrazení smrti – tak tomu říkali. Najednou ho sníh chytil za nohu, jak se ji snažil zvednout k dalšímu kroku, a už ji nepustil. Chytil ho a začal ho stahovat dolů. V tu samou chvíli na něj zaútočil i jeho strach. A pak uslyšel vytí.

Vlci už byli blízko. Tak blízko, že cítil jejich horký dech, že slyšel jejich tlapy na sněhu. Věděl, že zachytili jeho pach. Jeho strach. Jeho krev. Rozhlédl se a zahlédl, jak se mezi stromy míhají nezřetelné stíny. Jejich těla byla vyhublá hladem a při-

tom nesmírně elegantní ve své brutální účelnosti. Jak se kradli blíž a blíž, cítil slzy, jak mu tečou po lících a během pár okamžiků mrznou na ledové krystalky. Tenhle život, tak neuvěřitelně krátký, se chýlil ke konci. Vlastně to ani nebyl život. Zemře, aniž by poznal cokoli kromě krutého mrazu, bezcitné zimy, chladného sněhu a zlomyslného větru.

Sníh se zvedl jako vlna a utopil v sobě všechno. Všechno kromě strachu. Všude kolem něj poletovaly vločky jako střípky rozlámaného světa. Během okamžiku byl zapadlý až po pás. Najednou si uvědomil, že klečí. Byl tak vyčerpaný, že už neměl sílu ani plakat. Jen klečel a čekal na vlky. Čekal na konec.

„*Seveřan!*“

Odněkud to slovo znal. Věděl, co znamená. Bylo to označení pro ‚strach‘. Nebo taky pro ‚smrt‘, podle okolností. Slyšel ho, jak se rozlehlo sněhovou clonou, do které byl zahalený. Hlasitostí se ani zdaleka nemohlo rovnat vytí strachu hluboko v něm, ale přesto ho slyšel. Chápal ho a věděl, co se stane. Ti muži... Ti muži si pro něj přišli. Předběhli vlky a zahnali je svými meči a kopími, delšími a ostřejšími než cvakající zuby divokých šelem. Obstoupili ho ze všech stran, dívali se na něj a z očí jim sálala nenávist.

Jenže nakonec ho zachránili. Okradli ho o smrt ve sněhu. Mrazivou zimu zahnali sálajícím ohněm. Vzali mu jeho život. Možná byl krátký a prázdný, ale byl jeho. Až doteď.

Oni mu ho ale vzali a dali mu místo něj jiný. Život plný ohně a kněze v rudém plášti, jehož drsný úsměv se stal chlapcovým druhým domovem.

Když se Scal probral, jako první věc uviděl věčný oheň. To rozhodně nečekal. Kněží vždycky slibovali, že duše zemřelých odejdou ke svým bohům do země zaslíbené, kterou Matherra stvořila pro věrné věřící. Do místa, kde budou odpočívat v klidu

a míru už navěky. Kde se budou moct setkat s lidmi, kteří zemřeli před nimi. Vždycky mu to znělo moc hezky a vznešeně.

Na Severu tyhle věci nikdo neřešil. Smrt byla prostě smrt. Konec. Nic dalšího už nenásledovalo, kromě pohřební hranice. A i s tou se namáhali jen proto, aby mrtvého nesežrali dravci.

Tohle se ale nepodobalo ani jednomu. Vedle něj hořel věčný oheň a nad hlavou měl střechu. Odkudsi se k němu nesly tiché modlitby. A když se pokusil zvednout na loktech, uvědomil si, že ho bolí celé tělo. Zamračil se. Byl si naprosto jistý, že po smrti by už neměl cítit vůbec nic. No dobře, něco možná ano, ale rozhodně ne bolest.

Pak uviděl merru, jejíž obličej byl celý roztavený a vrásčitý, jak ho kdysi spálily plameny. Zírala do plamenů, jak v nich hledala zprávu od svých bohů. Tohle už před ním dělala nečetněkrát.

„Jsem živej,“ prohlásil. Nebyla to otázka. Vlastně to ani nechtěl říct, ale ta slova mu sama vyskočila z pusy, dřív než si to uvědomil, dřív než je stihl spolknout. Pravda v nich obsažená ho bolela víc než co jiného.

Vatři vyskočila, přiběhla k němu a něžně ho objala. „Díky Matheře za její milosrdenství,“ zamumlala, když se k němu tiskla. „Rodiče budiž pochváleni.“

Dlouho se ji snažil přesvědčit, aby ho nechala o samotě, ale marně. Nakonec uspěl s argumentem, že se chce v klidu pomodlit. To bylo přání, které mu nemohla odmítnout. Slíbila mu ale, že se brzy vrátí a přinese mu něco k jídlu. Pak konečně osaměl.

Tohle nečekal. Nečekal, že se ještě probudí. Ne po tom, co si ho sníh znovu vzal. Opustil svůj čtvrtý život, klidně a uváženě. Neohlížel se zpátky. Nelitoval. Pohled měl upřený vpřed, k tomu, co ho čeká za sněhem a za branou smrti. Marně. Sníh ho znovu odmítl pustit dál. Jako pokaždé předtím mu vzal

všechno, co ve svém životě měl, co v něm vybudoval, a dal mu místo toho něco jiného. Horšího.

Když se pracně vyškřábal na nohy, skoro omdlel bolestí. Pulzovalo mu v boku i v hlavě. Ne, opravdu nečekal, že se ještě probudí. Nečekal, že bude muset znovu čelit bolesti. Nadechl se a odhodlaně zatnul zuby. Bolest pro něj nikdy nic neznamenala a teď na tom nehodlal nic měnit. Pomalu, nejistě vykročil. Jednou rukou se při tom opíral o zeď a druhou měl přitisknutou na zavázaném boku. Mířil do rohu, kde byl položený jeho batoh a kde se o zeď opíral jeho meč.

Když se k nim konečně dobelhal, došly mu síly a on klesl na zem. Kolena udeřila do dřevěné podlahy tak prudce, až mu zuby cvakly o sebe. Kousl se do jazyka. Potrásl hlavou, aby si ji pročistil, a natáhl se po svém meči. Mimoděk si všiml, že ruka, kterou si cestou držel bok, je celá rudá.

Jeho druhý život se utopil v krvi. Ten třetí ze sebe krví smyl. Čtvrtý jí byl vyplněný celý. A tenhle život, v pořadí už pátý, se zjevně nebude lišit.

Život je těžký, chlapče, řekl mu kdysi dávno parro Kerrus. Hlas mu přetékal smutkem, jak pozoroval vracející se vojáky, nesoucí s sebou těla několika odsouzenců, kteří do tábora dorazili sotva před pár dny. Byli venku z Aardanel jen pár hodin. Jen na chvíli se vzdálili od hradby, a stálo je to život. Byli to vězni, zločinci odsouzení řádným soudem, ale podle Kerruse byl každý život posvátný. Navíc ne všichni byli kriminálníci. Byli tu i jejich rodiny – manželé a manželky. A také děti. *Svatí Rodičové, možná ve svojí moudrosti, možná v pomnutí smyslů, se rozhodli obdařit nás životem, který je všechno, jen ne snadný.*

Scalovy ruce byly podivně ztuhlé a neohrabané a nekontrolovatelně se mu třáslly. Nakonec se mu ale podařilo uvolnit meč v pochvě a vytáhnout ho. Seděl, měl ho položený na klíně

a očima si prohlížel obnaženou čepel. Teď šlo o to, co dál. Nevěděl, jak ho zvednout, ale byl si jistý, že se mu to nějak podaří.

Pět životů. Příliš mnoho na obyčejného smrtelníka. Hořce se usmál. Život se může z krve zrodit, ale stejně tak v ní může i skončit. A pak si ho sníh konečně vezme. Bude muset, protože mu nedá na vybranou. Tentokrát už ne.

„Jestli chceš vědět důvod, proč to nedělat,“ ozval se za ním najednou tichý hlas, v praskání ohně skoro neslyšitelný, „tak protože bys tím cappovi hodně usnadnil život. On si ale snadný život rozhodně nezaslouží.“

Scalova ramena poklesla a do boku mu najednou vystřelila příšerná bolest. Pomalu uvolnil prsty sevřené na jílci. Za své čtyři životy ani jednou neplakal, přinejmenším pokud se pamatoval, ale teď mu tekly slzy po lících proudem. Litoval všeho, co mohlo být, ale nebylo a už nikdy nebude.

Prkna vedle něj zaskřípěla a o jeho rameno se opřelo jiné. Čarodějník neřekl ani slovo, jen si vedle něj klekl a tiše mu nabídl tu trochu síly a podpory, kterou měl.

Scalovi pomalu došlo, že tenhle pátý život začíná přesně na stejném místě, kde začal i ten druhý. Ten dosud nejlepší, jaký měl. Vždycky tu pro něj byl starý kněz, aby ho vedl, a později i věrný přítel, aby ho podporoval. Všechno vypadalo dobře a mířilo ke světlejším zítřkům. Ale pak se jeho touhy a naděje utopily v krvi.

Krev byla základním pojítkem všech Scalových životů. A pak také snaha jiných lidí přetvořit ho k obrazu svému. Všechno to byly jeho životy a bylo na něm, jak s nimi naloží – a přece mu žádný z nich nepatřil. Ne skutečně.

Najednou se rozhodl, že tenhle nový život, který tak nečekaně získal, bude jiný. Že bude jen a jen jeho. A že nebude poznamenán krví.

Dveře za jeho zády se najednou otevřely a spolu s ledovým vzduchem jimi prošla i Vatri. Když zjistila, že Scal není na svém lůžku, překvapeně vykřikla a přiběhla k němu. Klečícího Anddya si skoro ani nevšimla, jen ho nevybíravě odstrčila stranou a zamračila se na něj: „Já věděla, že nezvládneš ani tak jednoduchou věc jako dohlédnout na něj.“

Bylo potřeba společného úsilí Vatri, čaroděje a obou dvojčat, aby ho odnesli zpátky na lůžko. Scal si přitom všiml, jak Anddyr nenápadně vrátil vytažený meč zpátky do pochvy. Nikdo z přítomných si toho podle všeho nevšiml. Rora možná, ale pokud ano, nijak to nekomentovala.

Když konečně ležel, shlukli se kolem něj a Vatri mu začala sundávat obvazy. Tvářila se při tom velmi nespokojeně. Aro jí pomáhal a podával jí čisté obklady. Rora seděla zabalená ve Scalově starém bílém plášti u stěny a její i medvědovy oči se neustále upíraly na dveře. Čaroděj dřepěl na druhé straně místnosti a pozoroval dívku stejně upřeně jako ona vchod. Kromě praskání věčného ohně ale vládlo v kapli ticho.

Najednou se rozlétly dveře. Ještě ani nestačily narazit do veřejí a Rora už byla připravená vyskočit, napůl vytasené nože v rukou. Anddyr se při tom pohledu schoulil do klubíčka. Dovnitř ale vešel jen Joros a našťvaně se mračil.

„Jak dlouho?“ vyjel okamžitě na Vatri.

Nešťastně zavrtěla hlavou. „Nejmíň týden. I kdyby se uzdravoval zázračně rychle, dřív rozhodně nebude schopnej cesty.“

Joros si opovržlivě odfrkl a začal našťvaně dusat po kapli. Ostatní ho pozorovali a čekali, co z toho vzejde. Vatri i Rora měly na tvářích smrtelně vážné výrazy.

Konečně se ozval Aro, unáhlený jako obvykle. Měl vědět, že má kněze nechat, aby se vyvztekal, ale on ze sebe hloupě udělal hromosvod pro jeho hněv. „Možná bysme mohli zkusit sehnat nějaký vozejk...“

Joros se k sedícímu chlapci bleskově obrátil a vztyčil se nad něj jako hora vzteku se zaťatými pěstmi. „Ty zasranej idiote, schválně jestli víš, co ti podělaní odsouzenci dělali, zatímco my se snažili zachránit tadyhle Scalovi ten jeho zkurvenej život? Ti idioti čtvrtili *mýho* koně,“ řval, až mu od pusy létaly sliny. „To si v tom svém zabeđeným mozečku fakt myslíš, že by nám dali vozejk?“ Najednou se otočil k Vatri a ukázal na ni prstem. „Takže aby bylo jasno, do konce tejdne *bude* připravenej vyrazit na cestu. Protože v týhle zasraný díře nehodlám zůstat ani o minutu dýl.“

Joros si zjevně nevšiml, že se Severan probral, a Scal na tom nehodlal nic měnit. Zatnul zuby, aby mu něco od plic neřekl, a nehybně ležel.

Kněz dál řval a nadával a běsnil, zatímco ostatní si ho prostě přestali všímat. Konečně vyrazil z kaple jako orkán a zmizel někde venku. Když se za ním s hromovým prásknutím zabouchly dveře, všichni si konečně oddechli.

V kapli znovu zavládlo ticho.

Jako první odešel čarodějník. Vypířil se ven jako zpráskaný pes s malou nádobkou v ruce. O chvíli později zmizel i Aro, když se před tím chvíli okázale protahoval a usilovně přitom předstíral, jak je uvolněný a v pořádku. Sotva odešel, poklekla Vatri před věčný oheň a začala se modlit. Rora ji chvíli pozorovala ze svého místa u zdi, načež se zvedla a také odešla ven, do ledového větru a vířícího sněhu.

„Rád bych byl sám.“ Scalův hlas se neúměrně hlasitě rozlehl ztichlou kaplí.

Vatri si ho dlouze prohlédla. Zdálo se, že se v něm snaží číst stejně jako předtím v plamenech. Nakonec se zdálo, že našla, co hledala, a spokojeně přikývla. „Zůstaneš v posteli,“ prohlásila rezolutně, když se zvedala. „Nemáme dost obvazů na to, abych ti je mohla měnit každých pár hodin, tak na to laskavě

mysli. Vráťím se, až vyjde slunce.“ Zastavila se přede dveřmi, ruku položenou na klice, a vyčkávavě se na něj dívala. Zjevně čekala na odpověď. Když pochopila, že marně, otočila se a odešla.

Scal konečně osaměl.

Samota může být nebezpečná, řekl mu kdysi dávno parro Kerrus. Při tom prohlášení zíral do poloprázdné sklenice s pálenkou, ze které ten večer upíjel, a nic dalšího k tomu už nedodal.

Scal se opatrně zvedl. Rozhodl se, že v tomhle novém životě se bude ke svému tělu chovat opatrně a s úctou. Že tenhle život nebude plný krve – ani jeho, ani cizí. Sice se v ní zrodil, ale to je vše. Cítil bolest, ale ignoroval ji. Věděl, že to je v pořádku, že se namáhá v bezpečných mezích. Pohyboval se pomalu a opatrně, jako stařec. Nijak mu to ale nevadilo. Nepěchal. Neměl proč. Měl čas až do východu slunce.

Za úsvitu vešla Vatri do kaple a našla místního kněze, parro Modatha, jak dřepí na zemi vedle Scala, pohodlně usazeného na své posteli. Nic neřekla, ale nesouhlasně stiskla rty a podezřívavě přimhouřila oči. Mlčky podala Scalovi misku s řídkým vývarem a pak poklekla před věčný oheň. Seveřana napadlo, že ještě v životě neslyšel nikoho modlit se tak agresivně, jak to dělala právě teď ona.

O něco později se objevila i dvojčata. Aro zrovna vrtěl hlavou. „Bohové, s těmahle lidma fakt není snadný vyjít.“ Když uviděl Modatha, zrudl až ke kořínkům vlasů. „Omlouvám se, parro.“

„Chci si promluvit s Jorosem,“ prohlásil Scal najednou, aniž by se obracel k někomu konkrétnímu.

Obě ženy si vyměnily pohledy a Aro se ušklíbl. „To tady asi každej, chlape.“

„Mohla bych se skočit poptat, jestli by na nás neměl čas,“ nabídla se Rora.

„Vyřid' mu, že je to důležitý,“ požádal ji Scal, když procházela dveřmi. Na okamžik se zarazila a překvapeně povytáhla obočí, ale pak přikývla a odešla. Zato Vatri si ho dlouze a pát-ravě prohlížela.

Po chvíli se Rora vrátila a s ní přišel i čarodějník a Joros. Na tolik lidí nebyla kaple stavěná, takže v ní teď bylo dost těsno. Scal si z jednoho ze svých předchozích životů pamatoval místo, které se tomuhle až nápadně podobalo. Vzpomínal si, že tam s ním sedával kněz s hlubokým hlasem a chlapec, který se pořád usmíval.

„Tak o co tady jde?“ vybafl po chvílce Joros a zamračil se na sedícího Seveřana. Bylo to poprvé od chvíle, kdy se Scal probral, co se na něj vůbec namáhal podívat.

Scal sáhl pod pokrývku, která ho zakrývala. Měsíc byl tak těžký, že ho mohl zvednout jen za cenu zášlehu žhavé bolesti v poraněném boku. Hodil ho vzduchem a váček přistál s hlasitým kovovým cinkáním u kněžových nohou. Bylo v něm víc mincí, než Scal viděl za celý svůj život. Víc než by za celý svůj život mohl utratit.

Kývl směrem k němu bradou a pomalu, zřetelně prohlásil. „Mé služby už nejsou k pronajmutí.“

Koutkem oka viděl, jak na to reagují jeho jednotliví společníci. Vatri si překvapeně přitiskla ruku na pus. Arovi poklesla čelist. Rora vytřeštila oči a ve tváři se jí usadil podezřívavý výraz. Anddyr se na něj díval s úpěnlivou prosbou v očích. Scal si jich ale nevšímal. Dostal nový život, o který se neprosil, a byl rozhodnutý si ho utvářet sám a po svém. Proto se díval na Jorose a na nikoho jiného.

Když knězi konečně došlo, co se právě stalo, příšerně zrudl. Pravou tvář měl spálenou ještě z doby, než se s ním Seveřan

poprvé setkal. Zranění se mu už skoro zahojilo a pokrývala ho čerstvá, lesklá pokožka. Druhou stranu obličeje měl stejnou, jen v tmavším odstínu. Díval se Scalovi do očí a stejně jako on si také nikoho dalšího nevšímal. Seveřan v jeho pohledu viděl čísla ukrytá za očima. Vnímal, jak Joros zvažuje možnosti, které z tohoto nečekaného zvratu vzejdou, i ty, které se mu kvůli němu uzavrou. Jak ji může využít nebo zvrátit. Jak ovlivní jeho plány.

Konečně mrkl a stroze přikývl. Pak se obrátil k ostatním. „Za hodinu odjíždíme.“ Při odchodu za sebou nezapomněl pořádně prásknout dveřmi. Dost silně na to, aby se na shromážděné sesypal prach z krokví nad jejich hlavami.

Vatri se vzpamatovala jako první. Popadla Scala za ruku a sevřela ji tak silně, až se mu její nehty zaryly do masa. „To přece nemůžeš myslet vážně. Musíš zůstat s náma!“

Urostlý Seveřan se jí nedokázal podívat do očí. Jeho čtvrtý život možná skončil a on ho nechal daleko za sebou, ale na některé věci nebylo snadné zapomenout a některé city nešlo jen tak odstříhnout.

„Už nejsem Jorosův muž. A nejsem ani tvůj muž.“ Chtěl jí říct víc. Chtěl jí to vysvětlit. Jak všechny jeho předchozí životy vždycky formovaly přání jiných lidí, ale nikdy ne ta jeho. Že nikdy nemohl dělat to, co chtěl *on sám*. Ve svém minulém životě byl připravený jí to říct, ale nestihl to, a teď už bylo pozdě, protože jeho čtvrtý život skončil. A v tomhle novém, pátém životě jí nic nedlužil. Slova a vysvětlení byla jeho a jen jeho a bylo na něm, jestli jí je dá nebo ne. A on se rozhodl si je ponechat.

Rora si tiše promluvila napřed se svým bratrem a pak i s Andyrem a oba muži se pak potichu vytratili někam ven.

Pak se obrátila na parra Modatha a upřela na něj nenávistný pohled plný vzteku. Nebohý kněz ztěžka polkl a Scal očekával, že se zvedne a uteče. Nepřišel mu nijak statečný ani odvážný.

Na druhou stranu, tohle byla jeho kaple. Pod dívčíným ohnivým pohledem se sice vyděšeně krčil, ale to bylo všechno. Odejít zjevně nehodlal. Po chvíli dívka pokrčila rameny a obrátila se k sedícímu Seveřanovi.

„Proč?“ zeptala se tak tiše, že ji skoro ani neslyšel.

Nedokázal se jí podívat do očí. Skoro ji neznal, a přesto věděl, že mu rozumí jako nikdo jiný. Chápala ho tak, jak může jen někdo, jehož život byl taky zrozený z krve jiných. „Nedlužím ti žádný vysvětlení.“

„To je teda pěkná kravina!“ vyjela na něj divoce. Úplně ho tím zaskočila. „Skoro jsem umřela, když jsem se snažila zachránit ti ten tvůj podělaný život. A skoro jsem se zabila, když jsem ti ho zachraňovala podruhé. Tak mi tady kurva netvrď, že mi nic nedlužíš!“

Jak jí to má vysvětlit? Jak jí má říct, že zachránila někoho jiného? Navíc při pohledu na ni, na její vztek a skrývané utrpení, si nemohl pomoci. Chápal ji. Bok po boku se neohroženě postavili nepříteli. Byla tam s ním, aby mu pomohla. Mohl se na ni spolehnout. A on se jí odvděčí tímhle.

„Kdysi dávno jsem tady žil,“ prohlásil konečně. Vatri na něj vyvalila oči a podvědomě si sáhla na tvář. Na to samé místo, kde měl Scal dvě zkřížené jizvy ve tvaru X. Odsouzencův kříž, stejný, jako měli všichni vězni v Aardanel. Jen ten jeho byl na pravé tváři místo na levé. A taky mu ho do ní vyřezal Seveřan a ne soudce, ale to ona samozřejmě netušila. Ani nikdo další. Neptali se ho na jeho soukromí a na jeho jizvy. „Dovedli mě sem, když jsem byl ještě dítě. Měl jsem tu strávit celý svůj život.“ Odmlčel se. Doufal, že obě ženy pochopí, co se jim snaží říct, i když to nevysloví nahlas. Ony na něj ale jen němě zíraly, stejně jako medvědí hlava na Rořině plášti. „Nestal jsem se člověkem, kterým jsem se měl stát. Zůstanu tady, abych to odčinil. Budu tu žít, jak mi bylo souzeno.“

„Patharro chrání kající,“ prohlásil Modatho svým pištivým hlasem. Hned toho ale litoval, když se k němu obrátila Rora, v tváři rudá vzteky. Pod jejím pohledem se celý scvrkl, a to byl malý i normálně.

„To jsou jen kecy,“ vrátila se pak dívka ke Scalovi. „Všichni si s sebou neseme svoje hříchy a svoji minulost. Nikdy před ní neutečeš. Ale to ty víš, že jo? Nikdy se před ní neschováš. Nikde. Ani tady ne.“

Scal zavrtěl hlavou. Najednou si uvědomil, že je z toho všeho přílišně smutný. Myslel si, že ze všech lidí ho právě ona pochopí. On před svými předchozími životy neutíkal. Ne. Jen chtěl najít a uchopit poslední zbytky toho z nich, který měl rád a který chtěl prožít, a vytvořit z nich něco nového. Něco, co by bylo jen jeho.

Ječela na něj ještě nějakou dobu, ale on jí na to už neměl co říct. Neměl nic, co by jí mohl nabídnout. Už tak jí dal víc, než měl v úmyslu.

Vatri ho celou dobu držela za ruku a mlčela. Jen její prsty se do něj zatínaly jako háčky, které by ho chytily a odvěklely pryč spolu s ní. Ve tváři měla mírný výraz, ale nebyla v něm ani stopa pochopení.

Po nějaké době se pootevřely dveře a dovnitř nakoukl Aro. „Roro, máme nějaký problémy...“

Proud nadávek konečně utichl. Dívka tam stála a hrudník se jí prudce zvedal a zase klesal. Chvilí na Scala nenávistně zírala, pak mu plivla do tváře a popadla Vatri za zápěstí.

„Musím jim pomoci. Potřebujou mě,“ prohlásila merra tiše. V jejím hlase byla slyšet beznaděj a zoufalství. „A já potřebuju tebe,“ dodala po chvíli. Její zatnuté prsty mu vyryly do paže krvavé šrámy, jak ji Rora násilím táhla pryč. V pohledu se jí mísil smutek se vztekem. Scal kdysi dokázal rozeznat její nála-

du a emoce, ale zdálo se, že o tu schopnost přišel, když po čtvrté zemřel.

„Prosím, neopouštěj mě!“ poslední výkřik, který uřalo prásknutí dveří. Hluboko v srdci, v místě, kde si uchovával své předchozí životy, cítil Scal příšernou bolest. Nezáleželo na tom. Nemohl jim dát to, co po něm chtěly. Prostě nemohl.

„Dneska jsi prokázal velkou statečnost, synu,“ ozval se po chvíli parro Modatho. Na kněze byl mladý, příliš mladý, a role moudrého pastýře věřících oveček mu i kvůli tomu zjevně neseděla. Neměl dost zkušeností, aby věděl, jaká slova má kdy použít, nebo jak je říct, aby měla potřebný účinek. Navíc když se k Seveřanovi naklonil, páchla mu z pusy pálenka. A to bylo teprve ráno. „Moudrost Rodičů tě jistě dovede k rozhřešení, které hledáš.“

Scal si ho nevšímal. Parro na něj mluvil celou noc a vždycky řekl pět slov tam, kde by mu bohatě stačilo jedno. Hlas mu přitom přeskakoval, jak si nebyl jistý sám sebou a tím, co říká. Což bylo opravdu smutné, protože podobenství, kterých se neustále dovolával, měla být základem jeho víry. Měla být jejím nosným kamenem, o který se může opřít a na který se může vždycky spolehnout.

Na ničem z toho ale nezáleželo. Podstatné bylo, že se za Seveřana přimluví u vojáků, kteří tábor hlídali. Kromě toho ať si klidně žvaní, co chce. Scala to nijak nezajímalo. V mysli a srdci měl už vypálená slova jiného, mnohem moudřejšího kněze.

Protáhl si ramena a pak si konečně lehl. Po chvíli se mu začaly klížit oči, jak ho uspávalo Modathovo neustálé žvatlání, doprovázené blikáním věčného ohně. Zvenku k němu tlumeně doléhaly různé zvuky. Křik, nadávky. Hlasy plné vzteku.

Scal si povzdechl a zavřel oči. Tohle byla věc jeho předchozích životů, ne tohoto.

4. KAPITOLA

Ve všem tom křiku se nedalo vůbec přemýšlet, jenže Anddyr se zoufale potřeboval soustředit. Potřeboval mít jasnou hlavu. Vztek kolem něj zatím dosáhl takové úrovně, že by ho dost možná dokázal vidět i bez těch příšerných halucinací, které v něm vyvolávala skura. Nejhorší na tom všem ale bylo vědomí, že tahle situace má řešení. Kdyby se dokázal soustředit, kdyby si to celé mohl promyslet, určitě by ty lidi dokázal utiшит a přimět je, aby se začali chovat rozumně a normálně.

Jenže jediné, na co se doposud zmohl, bylo přitisknout si ruce na uši a pevně zavřít oči v zoufalé snaze všechen ten hluk nějak otupit. Doufal, že trocha klidu snad nakopne jeho mozek, aby konečně začal fungovat. Aby vyřešil celý tenhle problém. Zatím to sice moc nefungovalo, ale Anddyr nepatřil k těm, kteří by se snadno vzdávali. Přinejmenším k nim nepatřil ve chvílích, kdy na tom závisel jeho život.

Potřeboval se soustředit, ale nešlo to. Ne když mu po těle lezli ti příšerní dlouhonozí brouci. Ti samí, co stáli kolem něj a drželi ho svými kusadly na místě, takže se nemohl ani pohnout.

Cappo Joros občas křičel. Většinou když byl naštvaný. Nebo když se mu něco nelíbilo. Nebo třeba když se nudil. Křičel, ale nikdy se nehádal. Ostatně ani nemusel – jeho příkazy byly

vždycky jednoduché a srozumitelné. Nebylo nijak složité je vyplnit.

Jenže místní strážní to z nějakého neznámého důvodu odmítali pochopit.

Pořád ještě se zlobil kvůli těm jejich koním a Anddyr mu to neměl za zlé. Byla to skvělá zvířata, jeden i druhý. Něžná a milá. Dokonce si je i pojmenoval. Říkal jim Sazínek, oběma dvěma, podle vycpaného koníka, kterého měl ukrytého pod svým pláštěm. Vždycky když si teď na oba zesnulé Sazínky vzpomněl, vyhrkly mu slzy do očí. Jenže pláč mu teď nepomůže. Napadlo ho, že by na to mohl jít jinak. Že by si mohl zkusit poslechnout, co že to cappo vlastně pořád ječí. Zkusil ve všem tom zmatku, v hlasitém řevu lidí kolem a ve cvakání a bzucení lezoucích brouků najít jeden konkrétní hlas a zaměřit se na něj.

„... spoustu masa, samozřejmě! *Dostanu* ho dost na to, abych se dostal pryč z tohodle podělanýho Severu a ještě mi zbylo!“ Cappo měl pravou ruku zatnutou v pěst a mával jí před nosem muži dvakrát tak velkému, jako byl on sám, jehož tělo jen hrálo svaly. „Ty dvě potvory, co jste porazili, byly *moje*, takže mi po právu náleží. Protože moje byly a pořád ještě *jsou*.“

Muž před Jorosem měl na sobě modrou uniformu vojáků, kteří vedli celý tenhle vězeňský tábor, ale mezi rukama mu visel řetěz, jaký mívali odsouzenci. Anddyr se usilovně snažil soustředit na obličej toho konkrétního strážného-vězně, protože ten řetěz ho přílišně rozptyloval. Kroutil se jako živá věc, jíž ostatně díky skůře skutečně byl. Vypadal jako dlouhý had s dvěma hlavami zakousnutými do mužova zápěstí. Naštěstí se jeho tvář v nic neproměnila, když se na ni zaměřil, a čaroděj ji viděl takovou, jaká skutečně byla. Přísně sevřená ústa, která se za celou tu hádku ještě ani jednou neotevřela. Ve vojákových očích ale byla mračna, která se postupně hromadila a tmavla.

To byla první jasná myšlenka po dlouhé době – jak si Anddyr s radostí uvědomil –, že se blíží bouře a že v jejím epicentru bude cappo.

Výborně, bleskla mu hlavou myšlenka, pocházející z nejtemnějších zákoutí jeho duše. Z místa, které bylo zlé a zvrácené a plné nenávisti a zloby. *Jen ať ta bouře přijde. Kéž by ho zničila.*

Najednou se cítil skvěle. Kdyby chtěl, mohl by klidně setřást ten hloupý hmyz, co mu lezl po nohách a držel ho na místě. Mohl by se ztratit v davu, takže by ho cappo už nikdy neviděl. A pak, až by se to strhlo, až by začaly létat blesky a pěsti, nebyl by tu nikdo, kdo by toho namyšleného hlupáka zachránil. Na jeden krátký okamžik viděl Anddyr sám sebe, jak prochází aardanelskou branou, sám, s hlavou hrdě vztyčenou.

Jenže pak si uvědomil, co by následovalo dál. Dlouhá cesta zasněženými lesy. Nepřirozený hlad, svírající mu útroby jako hladový pes ohryzávající kost. Rora pozorující ho se zhnuseným výrazem ve tváři. Radost zmizela a nahradil ji strach.

Anddyr se pomalu, se skloněnou hlavou začal prodírat davem. Šel tam, kam ho vedli ti prokletí brouci. Ne pryč od cappa, ale k němu. Bylo to těžké. Jít pryč by bylo mnohem snazší, čehož si byl až bolestně vědom. Protože před ním se schylovalo k bouři, a on dobrovolně mířil do jejího epicentra.

Jak šel, prsty se mu pohybovaly v ladném tanci. Pomalu, ale jistě tvořily znak spouštějící jednoduché ochranné kouzlo. Bylo jedním z prvních, co kdy zvládl. Naučil se ho od mistra, který viděl, jak po něm několik starších studentů hází shnilé ovoce. „Jednoho dne si vysloužíš jejich úctu,“ ujistil pak mladého žáka sebejistě. „Problém je v tom, že dospívající chlapci jen neradi přiznávají, že nejsou nejchytřejší na světě. Celé je to horší o to, že v daném případě jim tuhle nepřijemnou věc připomněl malý kluk jako ty.“

„Prostě na mě žárlej,“ přikývl tehdy mladičský Anddyr pyšně.

S úlekem se vrátil do přítomnosti a uvědomil si, že stojí vedle cappa. Zdálo se, že si ho pořád ještě nikdo nevšímá. Stál uprostřed davu lidí zírajících jeho směrem a při tom by klidně mohl být neviditelný. Jeho mladší já by tahle situace rozzuřila k nepříčetnosti. Tehdy zoufale prahl po pozornosti. Dnes ho ta představa přiměla těžce polknout. Jednak když si uvědomil, jak se změnil... a jednak když si představil následky toho, když by si ho ti lidé všímat *začali*. Byl rád že je to, co je. Že je stín, co se může dostat, kam chce, aniž by přitáhl zbytečnou pozornost.

Lehce pohnul rty a potichu, aby ho okolo stojící lidé neslyšeli, své kouzlo uvolnil. Nikdo si ničeho nevšiml, ale on ten rozdíl jasně vnímal. Vzduch jako by začal hučet a on z něj ucítil fungující magii. Doufal, že to bude stačit. Nenapadlo ho nic lepšího, co by mohl udělat... Vlastně ne. Napadlo. Ale to kouzlo, na které pomyslel, s sebou vždycky neslo vzpomínku na ohořelá těla. Na spoustu mrtvol spálených k nepoznání. Anddyr upřímně pochyboval, že ho ještě někdy dokáže použít. Ne po tom, co se tehdy stalo. A tak tiše stál na místě, jako ostrůvek klidu uprostřed všeho toho křiku a narůstajícího vzteku, a čekal.

Z přihlížejícího davu vystoupil muž. Na sobě měl rozedrané zbytky různých kusů oblečení, které se k sobě hodily snad jen tím, že připomínaly spíš hadr na podlahu než ošacení. Jedinou výjimkou byl těžký kožešinový plášť, který mu visel z ramen. Ruce měl omotané kusy špinavých kůží a v pravé dlani držel velkou sekeru. V Aardanel se totiž těžilo dřevo. Vězni se tak měli čím zabavit – a když se ho podařilo dopravit dolů na jih, bylo cenným a žádaným zbožím. Jako všem odsouzencům, i tomuhle se mezi zápěstími táhl těžký řetěz. Anddyr ale pochyboval, že mu při práci se sekerou bude nějak překážet.

„Odjedeš s tím, cos už dostal,“ zahřměl hlasem, který zněl jako sypající se kamení, „nebo odjedeš bez ruky. Lidský maso totiž chutná skoro stejně jako konina, abys věděl.“

Cappovi se najednou zadržla slova v krku. Zbledl. Jako by si teprve v tu chvíli uvědomil, jak velký dav tahle hlasitá hádka přitáhla. Rozhlédl se kolem a ten pohled ho zjevně vyděsil. Anddyr přesně poznal, kdy mu došlo, že udělal osudovou chybu. Čaroděje to potěšilo, i když radost mu trochu kalilo vědomí, že dost možná zemře spolu se svým nenáviděným pánem.

Joros zvedl ruce dlaněmi dopředu ve smířlivém gestu, ale Anddyr si dobře všiml, jak se mu v očích objevil led. Kněz nebyl zvyklý prohrávat, a když se mu to výjimečně stalo, nesl to velmi špatně. „Poslouchej, příteli,“ začal hlasitě. „Myslím, že jsme si tak úplně nerozuměli...“

Obří odsouzenec-strážný mu plivl k nohám. „Sem tě slyšel celkem dobře, sráči, řekl bych. Nebo snad hodláš začít zpívat jinou písničku, co?“

Anddyra napadlo, kde jsou asi strážní. Skuteční strážní, ne ti s křížem na tváři a řetězy na rukou. Přece se tu musí ukázat, ne? Měli by přijít a uklidnit všechny tyhle odsouzence. Rozehnat dav a poslat je zpátky do práce. Jenže pak si s úděsem uvědomil, že strážní už tu jsou. Že tu celou dobu byli. Jejich modré uniformy byly zamíchané v davu a jejich tváře měly stejně tvrdé a nenávistné výrazy jako tváře odsouzenců. Od těchhle mužů se záchranu rozhodně nedočkají. Takže si budou muset pomoc sami. Jen on a cappel.

Popravdě, Anddyr to hluboko uvnitř věděl už od začátku. Celou tu dobu mu bylo jasné, jak tohle celé skončí. S jeho pánem to ani jinak nešlo.

Jorosův obličej se opovržlivě zkřivil a letmým pohybem ruky poslal Anddyrovi tichý rozkaz. Čaroděj zbledl, ale nedokázal neuposlechnout a o okamžik později už jeho prsty spřá-

daly další kouzlo. Takové, které napřed zasáhne strážného-vězně, a pak přeskočí na dalšího člověka a pak na dalšího a dalšího... Takové, které za sebou nechá jen ohořelá těla. To kouzlo vždycky z duše nenáviděl, už dávno předtím, než ho zajali Jorosovi Hledači stínu a odvedli ho do Ratura. Jenže cappello ho měl jako na potvoru ze všech nejraději.

„Budu mít všechny svoje podělaný koně,“ vykřikl Joros nenávistně. „Všechny. Živý nebo mrtvý, vezmu si, co je právem moje.“ Kouzlicí Anddyr překvapeně zamrkal, když cappello vytrhl krátký meč, co nosil za pasem, a bodl s ním po sekerníkově krku.

Možná by jeho rána uspěla. Druhého muže dokonale překvapil, a i když nebyl nijak skvělý šermíř, rozhodně věděl, jak se s mečem zachází. Při troše štěstí mohl tomu chlapovi useknout hlavu, což by mohlo celou blížící se bouři stejně dobře rozpoutat, jako utišit.

Co z toho by nastalo, se ale Anddyr neměl nikdy dozvědět, protože meč najednou zachytily dvě zkřížené dýky a odklonily ho neškodně stranou. Joros se otočil, aby čelil nové hrozbě a s překvapením zjistil, že před ním stojí Rora. Vypadala uvolněně a své dýky držela nedbale v rukou, ale tvářila se přinejmenším stejně vztekle jako cappello. Ten vztekle zaprskal a rozmáchl se k další ráně. Tentokrát mířil na dívku.

Anddyr zapomněl na kouzlo, na kterém pracoval. Zachvátila ho panika. Napůl ovládnutá magie se uvolnila s hlasitým prásknutím, při kterém se mágovi divoce zježily vlasy, zatímco na cappově meči se roztančily jiskry. Čaroděj sám se vrhl vpřed a cosi při tom křičel. Sám nevěděl co, ale tušil, že by to mohlo být dívčino jméno.

Těžce narazil do Jorosových zad a oba se zhroutili na zem, kde si s dvojitém *ufff* vyrazili dech. Anddyr viděl, jak se cappovy prsty rozevřely, meč z nich neškodně vyletěl a zmizel

kdesi mimo jeho výhled. Kdyby to v tu chvíli dokázal, hlasitě by si oddechl. O okamžik později se Rora sehnula, a když se zase narovнала, držela spadlou zbraň v ruce. Její pohled, upřený na mladého mága, mohl být klidně děkovný.

Svoje díky ani meč neschovala, ale zvedla je nad hlavu, volně sevřené jen mezi konečky prstů. Byla malá, dokonce menší než některé z dětí, co se po Aardanel potulovaly, ale stejně se jí nějak podařilo upoutat pozornost davu. „Odejde-me,“ oznámila tak hlasitě, aby ji všichni slyšeli. „Když nám dáte pokoj, nebudeme už dělat žádný problémy. S sebou si vezmeme tři koně. To maso si nechte, když ho potřebujete – jako platbu za to, že jsme tu mohli zůstat. Za což jsme vám samozřejmě velmi vděční.“

Anddyr neměl nejmenší představu, jak to udělala, ale i když měla obě ruce plné ostrých zbraní, a i když neviděl, že by se se jí prsty nějak pohnuly, najednou v pravici kromě díky držela i velký, naditý váček. Když s ním zatřásla, bylo slyšet cinkání mincí. „Jsme vám skutečně *velmi* vděční,“ dodala pro-cítěně.

Nálada davu se rychle proměnila jako mávnutím kouzelného proutku. Peníze jim sice tady, uprostřed divočiny a daleko od veškeré civilizace, k ničemu nebyly, ale Anddyr se za svůj život už naučil, že chamtivost je všemocná a kvete všude a za všech okolností, bez ohledu na logiku a zdravý rozum.

„Samo že vás necháme vodejít,“ přikývl strážný-vězeň mile. Přistoupil k Roře a nasadil úsměv, který vypadal, asi jako když vlk vycení zuby. „Však to bylo jen nedorozumění, žejo, přesně jak říkal tadyhle kámoš,“ kývl směrem k ležícímu Jorosovi. „Žádný problémy nebudou,“ natáhl k dívce ruce, mezi kterými se houpal těžký řetěz. „Vůbec žádný problémy nebudou.“

Anddyr se vyhrabal na nohy. Hrudník ho po té srážce pořádně bolel a špatně se mu dýchalo, což ještě umocnil pohled